

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Període intermedi

Sèrie D - Número 3
3 d'agost de 2012

Diputació Permanent

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 3

SUMARI

Sol·licituds de compareixença

acumulades del conseller d'Economia i Coneixement i del conseller de Benestar Social i Família perquè informin sobre els impagaments dels concerts, dels convenis i de la prestació de serveis públics (tram. 354-00272/09 i 354-00273/09) p. 3

Compareixença

del conseller d'Economia i Coneixement i del conseller de Benestar Social i Família per a informar sobre els impagaments dels concerts, dels convenis i de la prestació de serveis públics (tram. 355-00153/09) p. 6

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Transcripció: Mallol Traductors Associats · Imprès al Parlament
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 3

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels membres de la Mesa de la Diputació Permanent Lluís Corominas i Díaz, vicepresident primer; Higiní Clotas i Cierco, vicepresident segon, i Josep Rull i Andreu, secretari segon. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Hi són presents els diputats Dolors Batalla i Nogués, Ferran Falcó i Isern, Antoni Fernández Teixidó, Joan Morell i Comas, Neus Munté i Fernández, Elena Ribera Garijo i Jordi Turull i Negre, pel G. P. de Convergència i Unió; Montserrat Capdevila Tatché, Jaume Collboni i Cuadrado, Eva Granados Galiano i Joaquim Nadal i Farreras, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Pere Calbó i Roca, Eva García i Rodríguez i M. Dolors Montserrat i Culleré, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Joan Herrera Torres i Josep Vendrell Gardeñes, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa; Pere Bosch Cuenca i Carme Capdevila i Palau, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, i Alfons López i Tena, del S. P. Solidaritat Catalana per la Independència.

També hi són presents en aquesta sessió els diputats Jordi Cañas Pérez i Carme de Rivera i Pla, pel S. P. Ciutadans.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Sol·licitud de compareixença del conseller d'Economia i Coneixement i del conseller de Benestar Social i Família davant la Diputació Permanent perquè informin sobre els impagaments dels concerts, dels convenis i de la prestació de serveis públics (tram. 354-00272/09 i 354-00273/09). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Parlamentari Socialista i Subgrup Parlamentari Ciutadans. Debat i votació de les sol·licituds de compareixença.

La presidenta

Comença la sessió de la Diputació Permanent.

En primer lloc, s'han presentat les substitucions següents: pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Neus Munté, el senyor Ferran Falcó i el senyor Joan Morell substitueixen el senyor Oriol Pujol, el senyor Ramon Espadaler i el senyor Albert Batalla respectivament; pel Grup Parlamentari Socialista, la senyora Montserrat Capdevila substitueix la senyora Laia Bonet; pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la senyora Eva García i la senyora Dolors Montserrat substitueixen la senyora Alcía Sánchez-Camacho i el senyor Santi Rodríguez, i el senyor Pere Calbó substitueix el senyor Enric Millo; pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Josep Vendrell substitueix la senyora Dolors Camats; pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Pere Bosch i la senyora Carme Capdevila substitueixen el senyor Joan Puigcercós i la senyora Anna Simó, respectivament.

Sol·licituds de compareixença

acumulades del conseller d'Economia i Coneixement i del conseller de Benestar Social i Família perquè informin sobre els impagaments dels concerts, dels convenis i de la prestació de serveis públics (tram. 354-00272/09 i 354-00273/09)

El primer punt de l'ordre del dia és la sol·licitud de compareixença del conseller d'Economia i Coneixement i del conseller de Benestar Social i Família davant la Diputació Permanent perquè informin sobre els impagaments dels concerts, dels convenis i de la prestació de serveis públics. En nom dels grups parlamentaris i del subgrup parlamentari que han presentat la sol·licitud, i que són el Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i el Subgrup Ciutadans, algun diputat d'ells vol intervenir? (*Pausa.*) En nom del Grup Parlamentari Socialista, l'honorable senyor Joaquim Nadal.

Joaquim Nadal i Farreras

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyores i senyors diputats. Gairebé per un torn que seria absolutament innecessari per obvi: és una obvietat clamorosa que l'inici del mes d'agost, amb una situació com la que es planteja, d'impagament a les entitats que col·laboren amb l'Administració, crea una situació molt greu, a la qual cal que el Govern doni resposta. Nosaltres pensem que la turpitud del Govern, reiterada d'un any per l'altre, de començar el mes d'agost amb una provocació als sectors més sensibles, més febles, al punt més delicat del fil roig –amb paraules del molt honorable president de la Generalitat de Catalunya– de la cohesió social del país, és imperdonable; i per això creiem que és imprescindible que el conseller d'Economia i el conseller de Benestar i Família compareguin, expliquin les raons d'aquest impagament, que no deixa de ser, com l'any passat, amb l'aturada i la modificació dels criteris per al pagament de la PIR-MI, una autèntica provocació als sectors més necessitats i més febles de la societat catalana.

I per altra banda, i en el context en què estem vivint, ens sobta aquesta situació, provocada en aquestes circumstàncies i en un context en què el conseller d'Economia, pel que sembla, fa actituds d'estira-i-afluixa sense saber ben bé on ens porta en la relació amb aquells qui voldrien intervenir-nos d'una forma radical. I, per tant, jo crec que és una bona oportunitat perquè el Govern s'expliqui, i no només s'expliqui, sinó que doni respostes convincentes a aquells que esperen poder sobreviure en la penúria.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. Hem demanat la compareixença per una raó: perquè així com fa un any, l'agost de l'any passat, estàvem en plena crisi, en aquest cas del PIRMI, sembla que aquests mesos d'agost el Govern d'Artur Mas s'oblida radicalment de la sensibilitat social i avui estem amb la crisi dels impagaments, amb un desastre social, amb una emergència social que es superposa a la crisi econòmica que estem patint, i a més amb una crisi dels impagaments que afecta els més vulnerables –la gent gran, la infància, les persones amb discapacitat, els hospitals, les escoles– i que expressa falta de previsió, que evidencia pèssimes formes –on està el president de la Generalitat davant de la crisi més greu que afecta els sectors més vulnerables?, on està la coordinació del Govern?– i que, a més, evidencia també un ordre de prioritats clarament reprovable: entre complir la Llei del menor, la Llei de serveis socials o la Llei d'estabilitat pressupostària, aquest Govern compleix amb la Llei d'estabilitat pressupostària, aquella llei que diu que primer s'ha de pagar als bancs i per últim, per descomptat, atendre les persones, evidenciant un ordre de prioritats, des del nostre punt de vista, moralment reprovable.

Bé, estem en uns mesos durs, Madrid no té sensibilitat cap a Catalunya o, dit d'una altra manera, Rajoy té la mateixa sensibilitat cap a Catalunya que Artur Mas té sensibilitat social cap als sectors més vulnerables, la mateixa. I crec que davant d'aquest fet tan greu el que hauria d'haver fet és, el Govern, comparèixer *motu proprio*. Finalment hem estat aquests grups parlamentaris que ara parlen els qui hem plantejat aquesta compareixença, creiem que és una compareixença que és necessària, però trobem a faltar encara explicacions, i especialment l'explicació del president de la Generalitat.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Nosaltres hem demanat, el nostre grup parlamentari ha demanat aquestes dues compareixences per un motiu molt clar: perquè ens trobem en una crisi social de dimensions inèdites i perquè, utilitzant la metàfora que el mateix Govern utilitza en moltes ocasions, aquella metàfora que ens parla que tot sovint les retallades estan arribant al moll de l'os del que és la nostra societat, del que és la cohesió social, en aquests moments no és només que n'hàgim traspasat el moll de l'os. És que hem arribat directament al cor de la nostra societat, al cor de les polítiques socials. I no és la primera vegada que succeeix; malauradament, aquest Govern sembla obcecat a convertir cada estiu en un autèntic malson per als més febles. La resta de l'any, lògicament, hi han condonacions per donacions per a les persones, diguem-ne, poderoses, i tenim l'exemple de l'impost de

successions en el seu moment i que s'acabarà convertint probablement en l'únic punt del programa electoral de Convergència que es complirà. Però, els estius, aquest Govern està obcecat, ho repeteixo, a convertir-los en un autèntic calvari social. Vàrem tenir l'any passat l'exemple de la PIRMI, que vàrem veure perfectament com els més febles d'aquest país eren sotmesos a una autèntica humiliació des d'un punt de vista social, amb una manca de lideratge del Govern, amb una imprevisió, i avui en tenim un altre exemple, un exemple també d'un govern que és feble amb els poderosos i absolutament implacable amb els més febles. És un exemple de males formes, és un exemple d'imprevisió també d'un govern i és un exemple –i això és el que ens dol més– que el Govern no té com a prioritat les polítiques socials d'aquest país. Pot tenir altres prioritats, i a més va demostrar-ho en el seu moment aprovant la Llei d'estabilitat pressupostària, però en tot cas no té com a prioritat les polítiques socials.

El nostre grup parlamentari vol respostes –vol respostes–, però a més a més vol solucions, i entenem que avui el conjunt de gent que ens acompanya en aquesta sala vol també respostes, però sobretot vol solucions per avui mateix, perquè la gent d'aquest país, la gent més feble d'aquest país, no pot esperar.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Subgrup Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Sí, gracias, presidenta. Hoy sin duda nos encontramos ante una reunión extraordinaria de la Diputación Permanente porque la situación que vive Cataluña es extraordinaria; extraordinaria en el sentido de que hemos evidenciado que las finanzas públicas de la Generalitat están en quiebra. En quiebra porque cuando una administración no puede hacer frente a los pagos de unos servicios públicos esenciales para centenares de miles de personas que son además las más vulnerables de nuestra sociedad –ancianos, personas dependientes, discapacitados, la infancia–, es que no solo están en quiebra las finanzas, sino la moral y la ética de una sociedad.

El Gobierno anunció en una rueda de prensa extraordinaria una situación que en cualquier país del mundo hubiera llamado a una intervención inmediata por parte del Gobierno para explicar la situación financiera de la comunidad, una situación financiera cuyo debate en profundidad ha sido hurtado permanentemente a este Parlamento, que ha insistido desde los grupos de la oposición en tener un pleno extraordinario donde se expusiera con claridad y nitidez la situación financiera de la comunidad. La estructura de pagos, la estructura básica de pagos, es el abecé de la gestión pública. Esa estructura de pagos ha sido sistemáticamente vulnerada por un gobierno que ha decidido impagar justamente a aquellos sectores más débiles de la sociedad. Ya se ha hablado aquí del PIRMI, después se ha ha-

blado de los funcionarios y ahora estamos hablando de ancianos, dependientes, discapacitados y niños.

¿Es imprescindible esta Diputación Permanente? Obviamente. ¿Dónde está el presidente Artur Mas? ¿Cuál es la actitud de este Gobierno frente a esta situación? ¿Cómo gestiona la crisis? ¿La gestión de la crisis es no asistir a la reunión del Consejo de Política Fiscal y Financiera? ¿Ustedes se imaginan que el señor Guindos no fuese a las reuniones del Eurogrupo, después, por ejemplo, de las declaraciones del señor Draghi? ¿Ustedes se lo imaginan? Los gobiernos serios no pueden hacer eso, y menos –y menos– cuando dependen del crédito o de otra administración o del exterior para financiarse.

Este mes, y lo he vivido en los últimos días –y acabo, presidenta–, evidencia que tenemos un serio problema, que no es únicamente de financiación, que no es únicamente de recursos públicos, que no es únicamente de gestión corriente de la tesorería, sino que es un problema de prioridades: cuáles son las prioridades de una sociedad, cuáles son las líneas rojas, las verdaderas líneas rojas que no se tienen que traspasar. Dejar a más de cien mil trabajadores de servicios públicos esenciales, dejar a más de cuatro mil entidades sin recursos es abandonar a su suerte a centenares de miles de catalanes.

Gracias, presidenta.

La presidenta

En nom dels grups parlamentaris que no han presentat la sol·licitud, algun diputat vol intervenir per posicionar-se? *(Pausa.)* En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, molt honorable presidenta. Molt ràpidament, per manifestar que el nostre vot del nostre grup parlamentari, del Partit Popular, serà un vot favorable, perquè entenem que ens hem trobat les darreres setmanes amb una actuació irresponsable del Govern de la Generalitat, una actuació que atempta contra els pilars més essencials del nostre estat del benestar, una actuació que perjudica greument la imatge de Catalunya i de la resta d'Espanya davant de la Unió Europea i, finalment, una actuació que perjudica greument els catalans.

I, per totes aquestes raons, creiem que és essencial que avui el Govern doni comptes d'aquesta situació i ens expliqui com redreçarà aquesta situació que ells han provocat.

Gràcies, molt honorable presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Nosaltres votarem a favor d'aquesta compareixença. Hi votarem a favor, perquè aquest és un govern que dóna la cara i assumeix les

seves decisions. I aquest és un grup parlamentari que dóna suport al Govern i també assumeix les seves decisions, i ni el Govern ni aquest grup parlamentari davant de les decisions que s'han de prendre en moments com aquests ni s'amaguen ni fugen del debat. Donarem suport; hi donarem suport, però, evidentment, sense compartir per res les afirmacions que s'han fet per part dels grups proposants.

Crec que avui als grups proposants la darrera cosa que els importarà serà rebre explicacions. De fet, abans de la compareixença dels consellers ja s'ha fet tot un seguit d'afirmacions que ja demostren que vénen amb el guió preparat. Segurament avui assistirem a un dels actes més carregat de derrotisme, de demagògia, d'alarmisme i, si m'ho permeten, també els ho demostraré, de cinisme polític per part d'alguns.

Per tant, nosaltres donarem suport a aquesta compareixença, però no costarà massa endevinar que l'última cosa que els importarà a alguns grups que ho han signat és defensar aquestes entitats. No tant els vulnerables, perquè les persones més vulnerables totes les aportacions de la Generalitat les han cobrades; però, clar, com que vostès abans de rebre explicacions ja fan segons quines afirmacions, després ja entrarem en matèria i ho explicaran.

I miri, per acabar, el president de la Generalitat on està? El president de la Generalitat el que està és concentrat a trobar solucions i no fa com vostès que només s'estan recreant en els problemes. Aquesta és la diferència entre els uns i els altres.

Per tant, després ja donarem explicació del perquè i com veiem nosaltres tota aquesta problemàtica, donant suport, perquè donem la cara i el Govern dóna la cara, no ens n'amaguem, però no compartim per res les afirmacions que alguns grups han fet.

Res més i moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Procedirem, a continuació, a la votació de la sol·licitud de compareixença presentada pels grups parlamentaris Socialista, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Esquerra Republicana de Catalunya i el Subgrup Parlamentari Ciutadans.

Se sotmet a votació la sol·licitud de compareixença.

Vots a favor?

Ha estat aprovada per unanimitat.

Atès que la sol·licitud de compareixença ha estat aprovada els proposo, d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, la modificació de l'ordre del dia en el sentit que aquest sigui ampliat i que les compareixences puguin ser substanciades a continuació.

S'aprova per assentiment aquesta modificació? *(Pausa.)*

Queda modificat, en aquest sentit, l'ordre del dia.

Per tant, prego al conseller d'Economia i Coneixement i al conseller de Benestar Social i Família que entrin. *(Pausa llarga.)*

Compareixença

del conseller d'Economia i Coneixement
i del conseller de Benestar Social i Família
per a informar sobre els impagaments
dels concerts, dels convenis i de la prestació
de serveis públics (tram. 355-00153/09)

Aprovada la compareixença dels honorables consellers d'Economia i Coneixement i del conseller de Benestar Social i Família, en primer lloc, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta... Il·lustres diputades i diputats, som aquí en atenció a la seva sol·licitud, però també agraïts per tenir l'oportunitat d'explicar-nos.

Com sabeu, passem per una crisi de tresoreria. En les paraules següents els donaré una explicació dels seus aspectes generals, des de la visió del Departament d'Economia i Coneixement. I, a continuació, el conseller Cleries aprofundirà en els aspectes relacionats amb les entitats del tercer sector i la prestació de serveis socials; però vull que sàpiguen que és tot el Govern que treballa per esmorteir els efectes de la crisi.

D'entrada, demano disculpes a les entitats i a les persones que s'han vist perjudicades i els vull agrair la seva comprensió, així com l'esforç i la feina molt valuosa que fan cada dia, essencial per al manteniment de la nostra societat com una societat cohesionada i exemplar.

És evident que les circumstàncies per les quals passem, que lamentem profundament, no és cap cosa que formi part del que un govern voldria gestionar. Com saben bé, Catalunya està immersa en una crisi que supera les nostres fronteres. La recessió econòmica i la crisi del deute sobirà han portat el projecte de l'euro als seus moments més crítics. El progressiu tancament dels mercats, que hem anat advertint des de fa un any, es tradueix per a nosaltres en una manca de liquiditat que té conseqüències molt concretes i molt delicades sobre la nostra tresoreria.

La deficiència de liquiditat que patim pot i ha de ser paliada pel tresor públic espanyol, i cal que ho faci –i així ho hem demanat en públic i en privat des de fa un any– amb un mecanisme ordinari, transparent i sistemàtic. Reclamant-ho no tractem d'obtenir un obsequi o quelcom arbitrari, sinó disposar d'un sistema que permeti, a un preu raonable i, per descomptat, amb criteris rigorosos i estrictes, de proveir-nos amb la liquiditat necessària per atendre la no-sincronització d'ingressos i despeses, el refinançament del deute i el finançament de déficit aprovat. És a dir, el que està en el nostre pressupost d'acord amb els objectius europeus.

Si això s'articula d'una manera eficaç i ràpida, tensions com la que vivim aquests dies no s'haurien de repetir. Permetin-me afegir que l'apellació al tresor del Regne d'Espanya per part nostra és absolutament legítima, perquè els catalans, amb els nostres impostos, som contribuents generosos de les seves arques. Des d'aquest punt de vista hi ha una diferència important entre la re-

lació Espanya i Europa i la relació Catalunya - Espanya: Espanya no paga pràcticament impostos a Europa, cap país d'Europa paga pràcticament impostos a Europa. Catalunya paga molts impostos a l'Estat espanyol. Si Espanya té raons, i les té, per demanar la col·laboració d'Europa, els catalans tenim tantes o més raons per reclamar la col·laboració de l'Estat. La difícil gestió de la tresoreria es fa a partir dels criteris que imposa la llei i amb voluntat d'equitat.

Ara provaré de resumir com s'articulen les prioritats. En primer lloc, la Llei d'estabilitat pressupostària, la catalana i l'espanyola –i de fet també la Constitució espanyola–, ens exigeix cobrir els venciments del deute. Es tracta de tornar els diners a aquells que ens han fet confiança i ens han prestat, i que no són només ens abstractes amb noms difícils de pronunciar, sinó també, per exemple, una multitud de petits estalviadors de Catalunya i d'Espanya que han comprat bons de la Generalitat. Han de gaudir de la confiança absoluta en aquests bons, confiança que respectarem passi el que passi.

En segon lloc, hem cobert les nòmines: les nòmines de la Generalitat pròpiament dita, les nòmines delegades i les nòmines del sector públic de la Generalitat; una relació d'unes cent vint entitats incloent el SOC, les universitats o molts hospitals.

En tercer lloc, hem pagat els que en diem «pagaments socials finalistes». El conseller Cleries els en parlarà en detall. Però permetin-me esmentar que aquests inclouen PIRMI; la dependència, tant els pagaments de cuidadors com les prestacions personals; els complements de pensions, incloent la viduïtat; l'acolliment d'infància, i els centres especials de treball.

A partir d'aquí entrem, dissortadament, en el domini dels ajornaments; una llista que no és curta i que inclou concerts, tant educatius com sanitaris i socials; d'aquests darrers, tant els de gent gran com els d'infància com els discapacitats els en parlarà amb més extensió el conseller Cleries.

Subvencions de tot tipus: proveïdors, incloent lloguers, vigilància, neteja, telefonia, etcètera. Tot això són pagaments que s'han ajornat.

Amb referència especialment als concerts vull fer constar que, primer, es va enviar un primer avís que aquesta situació es podia produir el dia 20 de juliol; de fet, una mica abans, però pot arribar..., podia arribar abans o després. Segon, tenim una activitat constant d'intermediació i de facilitació de l'operativa creditícia amb les entitats financeres. Dit sigui de passada això... –dit sigui de passada–, i per...

Pel que fa al sector de les farmàcies i mercès a un mecanisme ja molt establert de *confirming* específic per a aquest sector fa que els pagaments a aquest sector no pesin aquest mes sobre la tresoreria.

És molt lògic que ens preguntin com contemplem el desenvolupament de la situació a partir d'ara, i molt en particular per les perspectives per aquest mes d'agost. Confiam que la situació es normalitzi.

Com ja he dit no creiem que en un període tan immediat se'ns obrin els mercats, però els mecanismes es-

tables de liquiditat del Govern central haurien d'estar ja implantats, i les quantitats que necessitaríem per aquesta normalització són molt assumibles. M'atreveixo a dir que en qualsevol escenari de futur, encara que, sens dubte, la complicitat de la situació europea hi influirà. I, en aquest sentit, les notícies d'ahir no són encoratjadores.

Els puc assegurar, en tot cas, que continuarem treballant seriosament per optimitzar els nostres recursos i millorar el nostre finançament, fent-lo més ajustat a les nostres necessitats i menys depenent de l'endeutament, i, per descomptat, de la tresoreria.

Ara passaria la paraula al conseller de Benestar i Família i després d'escoltar-los a ell i a vostès, provaré de respondre allò que els pugui interessar.

Presidenta...

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, té la paraula el conseller de Benestar Social i Família, l'honorable senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família (Josep Lluís Cleries i González)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Membres de la Mesa, diputades i diputats, representants d'entitats del tercer sector social, representants d'empreses del sector social, representants dels departaments d'Economia i Coneixement, del Departament de Benestar Social i Famílies, senyores i senyors..., bé, en primer lloc, en aquesta compareixença que se'ns ha demanat i que per part nostra, del conseller Mas-Colell com de mi mateix, de seguida hem mostrat, quan en vam tenir notícia, la nostra voluntat de venir a comparèixer amb tota rapidesa, perquè ens sembla que és bo donar explicacions i explicar amb claredat, com ara ha fet el conseller Mas-Colell, la situació que ens estem trobant.

Vull començar la meva intervenció, a part de confirmar aquesta rapidesa i aquesta oportunitat que ens donen els grups parlamentaris de poder venir aquí a explicar i a compartir la situació que ens trobem..., vull donar les gràcies expressament, i no només donar les gràcies, sinó tot el nostre reconeixement des del Govern a la maduresa del sector social, a entitats del tercer sector social, i també de les empreses del sector social. I, com ha dit el conseller Mas-Colell, també les disculpes per aquesta situació, que es produeix a contracor nostre; no és una situació que vulguem estar-hi passant, com tots vostès comprendran, sinó tot el contrari. Vivim un moment difícil i delicat, però el que vull destacar és que el sector social, ja sigui des de l'empresa, ja sigui des de les entitats i fundacions, ha demostrat estar a l'alçada de les circumstàncies. És cert que és un sector que de vegades té determinades febleses, econòmiques precisament, però en canvi és un sector amb una gran grandesa de compromís i de servei a les persones. I una vegada més, en una situació com aquesta, jo vull agrair el diàleg, la comprensió, la sana complicitat entre uns i altres per treballar junts, perquè, com dèiem aquest dilluns passat en la reunió que vàrem mantenir a

la seu del departament, estem junts en un mateix objectiu de servei a les persones, això ens uneix; amb uns dificultats que també compartim, cadascú des del seu lloc de la taula, situacions diferents amb responsabilitats diferents, però junts ens sentim membres de donar resposta a un sector i a unes persones que ens necessiten. I d'aquesta situació de dificultat ens en sortirem si, com fèiem dilluns passat..., aquell compromís que ens vam manifestar mútuament –mútuament– de fer el camí junts, Govern i, per què no?, Parlament, i entitats i empreses, perquè el primer que mou una nació, el primer que mou un país són les persones, i especialment les més vulnerables. I per això reiterar també el compromís del Govern amb aquestes persones, d'estar al seu costat, com sempre hem fet –com sempre hem fet–, i, per tant, agrair aquesta disponibilitat del sector; també les mostres de suport d'entitats i empreses de l'àmbit social, perquè de vegades trobes més voluntat d'entendre la situació en el sector que més ho està patint que en altres sectors, malauradament. I, per tant, agrair això.

Sabem també –i així ens ho han manifestat– que una bona part d'entitats han pogut fer front al pagament de nòmines d'aquest mes i, evidentment, a l'atenció a les persones, perquè ha quedat ben clar que hi ha aquesta voluntat d'atendre les persones, i més amb la situació que ara els explicaré, que ens hem trobat i en què estem en aquests moments. Lamentem, i ho reitero, la manca de liquiditat que hagi afectat el sector social. El conseller Mas-Colell ha dit ben clar que aquesta era la prioritat, i hem arribat fins on hem arribat, jo també els ho detallaré, i, per tant, aquesta confiança en el sector social garanteix l'atenció i la qualitat del servei, i agraiem a totes les entitats i patronals i federacions i taules que han mostrat aquest compromís i aquesta voluntat de servei i d'atenció a les persones.

També aquests dies, i la mateixa compareixença parla d'impagament... Permetin-me: ajornament, perquè pensem i volem pagar, i com més aviat millor. És un impagament –perquè veig que el senyor Nadal, doncs, em mira amb un somriure–, és un ajornament d'una quantitat del mes de juliol, que exactament fa tres dies que s'ha ajornat; fa tres dies que s'ha ajornat i estem aquí al Parlament donant explicacions, amb molt de gust, perquè és la nostra responsabilitat fer-ho, i ho fem amb aquest convenciment.

També destacar que tota la despesa, com no pot ser d'una altra manera, és una despesa dins del pressupost del Departament de Benestar Social i Família, pel que fa referència a tots els socials, i altres seran dels altres departaments afectats, com pot ser Salut o com pot ser Ensenyament, però pel que fa referència a la part de què jo he de donar explicacions, perquè evidentment jo només puc donar explicacions del Departament de Benestar Social i Família, doncs, és dir que tot és una despesa que es troba dins del pressupost del nostre departament.

També vull destacar una cosa: tot l'any 2012, com ha de ser –com ha de ser, però també ho vull destacar, perquè per algunes notícies o comentaris que s'han sentit semblava una altra cosa–, tot l'any 2012 s'ha estat pagant puntualment fins ara, el mes de juliol, que voldríem haver pagat també amb tota normalitat, però tenim

totes les factures, tots els pagaments, tots els concerts fins aquest del mes de juliol, al dia de pagament. S'ha anat pagant puntualment cada mes, a trenta, seixanta o noranta dies, segons està establert en cada tipologia de concert, i això de vegades aquests dies ha sortit com si hi haguessin moltes coses pendents. Per part del Departament de Benestar Social i Família –dic que jo dono comptes d'un departament–, estem al dia d'aquests pagaments, a excepció del que eren els concerts, les subvencions que corresponen a serveis del mes..., de la facturació d'aquest final de juliol. Per la resta estem al dia, els pagaments s'han fet amb normalitat.

Dir una mica la cronologia d'aquests dies. El 20 de juliol es fa un preavís en què es diu que..., el Departament d'Economia i Coneixement ens comunica que no es pot garantir el pagament corresponent al mes de juliol, i això es comunica a les entitats, a les patronals, a les federacions. Els directors generals van trucar a uns i altres, els directors generals afectats, per posar en preavís les entitats i donar aquesta informació ràpida i amb la major coordinació possible. El 27 de juliol es confirma que d'entrada sembla molt probable que no es podrà atendre el pagament del mes de juliol, amb trucada personalitzada al sector, i el 30 de juliol es fa una reunió de la comissió de seguiment de pagaments, amb excepció dels pagaments d'infància, que, com que mai s'havien vist afectats per cap situació, ho fan a part; tot i que també hem acordat que a partir d'ara, per a tot el seguiment de pagaments, etcètera, farem una comissió única de tot el sector social, infància inclosa, i això s'ha comentat amb la Fedaia, doncs, de fer-ho així, i amb altres entitats del sector.

També en aquesta reunió del 30 de juliol, i en el sentit que deia el conseller Mas-Colell, doncs, es confirma aquesta normalització del pagament del mes d'agost. Informar també que es crea un comitè d'atenció i seguiment d'entitats i empreses per acompanyar i donar suport i resposta a les situacions crítiques. Tot el mes d'agost hi haurà un dispositiu a les direccions generals per atendre aquelles situacions crítiques que una entitat es pugui trobar, si és que s'hi troba, eh? Hi ha, per tant, aquesta disponibilitat, i això ja es va manifestar el dilluns passat i està, doncs, en ple funcionament.

També hem planificat les sessions de la comissió de seguiment per millorar la gestió econòmica, la cooperació màxima entre la Generalitat, el tercer sector i les empreses socials, i a aquests efectes ja tenim convocada una reunió de seguiment per al proper 7 de setembre, perquè el dia 7 de setembre puguem avaluar, tot el sector, com es troba, analitzar-ho, perquè una cosa que no canviarà el rumb d'aquest departament és la proximitat al sector i la voluntat d'estar-hi a prop, sempre.

Per una altra banda, el que s'ha dit: la garantia de la prestació del servei. El servei a les persones està garantit, per compromís i vocació de servei de les entitats i de les empreses socials, i ho han manifestat elles –i ho han manifestat elles. Però també, diguem-ho clar, perquè algú diu: «Tornem a l'època de la caritat.» No tornem a cap època de la caritat; tot el que estem parlant..., estem parlant d'entitats que tenen uns contractes, i, per tant, si mirem la Llei de contractes, quan superen determinats terminis de demora –que no s'han superat de cap manera–, el con-

tractista pot procedir, si s'escau, a la suspensió del compliment del contracte, i ha de comunicar a l'Administració amb un mes d'antelació aquesta circumstància, que avui per avui no hi ha hagut cap entitat que digui: «Escolta, que no podem atendre el sector», vull dir que tenim..., i hagi comunicat per escrit que..., aquest mes d'antelació que necessita. Per tant, també aquesta vocació de servei del conjunt d'entitats d'aquest servei. Perquè, diguem-ho clar: hi ha una llei de contractes, i, evidentment, he volgut posar per davant la vocació i el compromís, però també diguem-ho, hi ha una llei de contractes que ens obliga mútuament –ens obliga mútuament. I només seria si la demora de l'Administració és superior a vuit mesos que el contractista té dret, així mateix, a resoldre el contracte. Per tant, tot això no s'ha de produir, però també diguem-ho clar, perquè han sortit informacions que provoquen determinades alarmes socials que no són necessàries de fer –que no són necessàries de fer, sincerament.

El Govern ha fet un esforç per seguir amb el sistema de pagament dut a terme fins ara, i lamentem, com dic, aquesta situació que ara ens trobem. I, com ha dit el conseller Mas-Colell, el Govern està, ha estat treballant i seguirà fent-ho per fer efectius els pagaments tan aviat com sigui possible.

M'agradaria acabar amb uns quants compromisos, i també una manera de fer del moment: el compromís del Govern de la Generalitat en el manteniment de l'estat del benestar. I també ens agradaria, en aquest interès en la situació de l'estat del benestar a Catalunya, el suport d'aquest Parlament, que per això m'imagino l'interès dels grups parlamentaris, per tal d'aconseguir el pagament que l'Estat ens ha de fer per poder mantenir aquest estat del benestar i aquests serveis que ens toquen. Aquest segur que és l'interès de tots els diputats i diputades d'aquest Parlament de Catalunya. L'Estat ens està exercint una asfíxia econòmica que deriva en asfíxia social, i a això s'hi ha de posar remei. Però també he de dir i manifesto la meua sorpresa quan el 14 de juliol es produeixen uns canvis en la Llei de la dependència que perjudiquen les persones beneficiàries de la llei i perjudiquen també el finançament del Govern envers l'atenció a aquestes persones, i aquest Parlament no hem rebut cap mandat d'aquest Parlament reforçant l'acció que està fent el Govern, que saben que és de posar recurs a tot el que està fent l'Estat en trepitjar un compromís d'una llei precisament estatal que trepitjava les nostres competències, i no hem vist aquest compromís, malauradament.

El Govern demostra la prioritat en l'estat del benestar, perquè fixin-se que el 2012 el 69,3 per cent del total del pressupost en termes SEC està destinat a polítiques de benestar.

També destacar l'increment de les plurianualitats per donar més estabilitat a les entitats i poder treballar en l'endossament i continuïtat dels serveis. Moltes entitats en l'àmbit de la discapacitat que els seus serveis de residències o de llars residència es pagaven a través de subvencions..., estem transformant les subvencions en concerts per donar més seguretat a les entitats i facilitar també aquest endossament, i, per tant, això és major estabilitat.

I després també destacar que des del mes de gener, des del primer dia, amb tota la col·laboració del Departament d'Economia, es van poder fer unes bestretes excepcionals per garantir els pagaments des del mes de gener, malgrat la situació pressupostària, que es va endarrerir l'aprovació del pressupost de la Generalitat.

I també un tema que..., malgrat que no ho podem fer, ni molt menys, a la velocitat que voldríem ni amb la quantitat que voldríem, hi ha hagut un increment de places en els àmbits on ens trobem amb més necessitat, de gent gran, de discapacitat, però fet amb la moderació de les circumstàncies econòmiques i, això sí, modulats per la necessitat de places en determinades zones del país.

També en l'àmbit de suport al tercer sector, i arran d'una reunió de la Taula del Tercer Sector Social amb el president de la Generalitat, el proper mes de setembre –comptem que es pugui fer a finals– es tancarà el Pla de suport al tercer sector social, per donar més estabilitat i més força a un sector on Catalunya també es distingeix per això, per un tercer sector fort i potent.

L'ajornament del pagament de juliol per part del Departament de Benestar Social i Família ha significat un ajornament de 70 milions d'euros, i, per tant, són 70 milions d'euros que afecten, doncs, molt majoritàriament concerts de gent gran, de persones amb discapacitat, i després en molt menor mesura poden ser malaltia mental, tuteles, etcètera; però el pes més gran és en gent gran i persones amb discapacitat.

El conseller Mas-Colell feia referència al fet que s'han efectuat uns pagaments que s'han prioritzat molt adequadament, que són totes les prestacions a persones, directes. S'han atès 50 milions d'euros per atendre més de 200.000 persones –50 milions d'euros per atendre més de 200.000 persones.

En quins terrenys? Doncs, les prestacions assistencials, per una banda; per una altra banda, totes les prestacions socials de caràcter econòmic de dret subjectiu: complement de pensions no contributives; manteniment de despesa de la llar, manteniment de necessitats bàsiques; les prestacions de concurrència, d'autonomia de la llar, d'ajut d'atenció social als cònjuges supervivents –que és el deia el conseller que es coneix com a viduïtat–; els ajuts derivats de programes per a la gent gran –suport a família, «Viure en família», suport econòmic–; els programes d'ajut d'atenció social i persones amb discapacitat, i després tot el que fa referència a les prestacions econòmiques de la llei de la LAPAD, de la Llei anomenada de la dependència. Que, per tant, doncs, ha estat aquest conjunt de 50 milions. Per tant, aquests ajuts de la dependència vol dir cuidadors no professionals i, per una altra banda, les prestacions econòmiques vinculades.

Per tant, totes les persones que tenen..., que estan en una residència amb prestació econòmica vinculada, la residència ha acabat rebent aquests diners a través de la prestació econòmica vinculada, perquè és una prestació a la persona, encara que estigui endossada directament a la residència per garantir que els diners es destinin al que s'han de destinar.

I, per una altra banda, hi ha dues prestacions que no corresponen al Departament de Benestar Social i Família, que corresponen al Departament d'Empresa i Ocupació –que n'ha fet menció el conseller Mas-Colell–, que són la prestació de la renda mínima d'insertió, que s'ha pagat, i també el que són els centres especials de treball. Però, com dic, corresponen a un altre departament, però també he volgut destacar-ho com ha fet el conseller Mas-Colell.

També hem fet tot el que és el Fons de garantia per impagament de pensions d'aliments, que ja saben que des d'aquesta legislatura s'ha implementat i que es paga, tot el que són prestacions per acolliments familiars en família aliena. També s'han pagat, per tant, tots aquests acolliments d'infants que estan en família. I, després, de la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència, les prestacions socials de caràcter econòmic, per acolliment en família extensa, per menors en situació de risc en l'àmbit familiar i per persones joves extutelades. Totes aquestes prestacions s'han pagat; després, n'hi ha unes altres que s'han pagat, però que correspon a recursos de l'Estat, que són les pensions no contributives, o la Lismi, però que nosaltres fem la gestió, i que s'ha produït, evidentment, el pagament oportú. Per tant, doncs, aquesta és la situació.

Destacar l'ajornament que s'ha produït en una part, 70 milions, però també destacar que s'ha fet front al que són els ajuts directes a les persones, perquè no hi ha un contracte ni amb una empresa ni amb una entitat del tercer sector. I evidentment aquí necessitàvem garantir aquests recursos perquè les persones poguessin cobrar la seva prestació de cuidador vinculada a residència, perquè aquí és la persona directament qui té el contracte amb la residència, en aquest cas, no la Generalitat.

Finalment, doncs, com els he dit, jo estic segur que aquest Parlament donarà suport al Govern per tenir els recursos perquè això no torni a succeir; que comptem amb els grups parlamentaris perquè tots plegats creiem, primer, que la nació comença en les persones, en el seu benestar social, en el compromís també social del Govern, i evidentment, també, d'aquest Parlament; i, alhora, també, per un reconeixement, com he dit, explícit a un sector social que sempre dóna –i en aquesta ocasió una vegada més– mostra de la seva maduresa, i que requereix que el seu Govern, que el Govern de Catalunya pugui fer-li i donar-li tot el suport com volem fer sempre puntualment, però que no ens fallin altres i posin en risc precisament aquest estat del benestar per al qual hem lluitat tots i totes, i que és el nostre compromís.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellers.

Ara suspendrem la sessió durant deu minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts d'onze del matí i quatre minuts i es reprèn a les onze del matí i cinc minuts.

La presidenta

Es reprèn la sessió, que prossegueix amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per un temps de quinze minuts.

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. I gràcies també als dos consellers per les seves disculpes, no tant per les explicacions, que des del Grup Parlamentari Socialista considerem del tot insuficients: estem davant d'una situació que és inadmissible, una situació que és crítica per les persones més vulnerables i no hem escoltat cap solució per part del Govern de la Generalitat.

Dit això, la voluntat del Grup Socialista avui és trobar una sortida en aquesta situació dramàtica, de risc vital, com han anomenat els directors dels centres residencials o de col·lapse, com ha dit la Taula del Tercer Sector. Avui ens plantegem com a objectiu que el Govern rectifiqui i que posi fi al que per a nosaltres és la més gran irresponsabilitat i injustícia que hem conegut mai a casa nostra contra les persones més vulnerables. Volem que les persones grans, les persones dependents, els menors desemparats, deixin de patir perjudicis per culpa de l'acció del seu Govern.

Mirin, la política és prioritzar, i a nosaltres avui no ens ha quedat clar que vostès prioritzen justament aquestes persones. Nosaltres volem que vostès garanteixin als catalans i a les entitats que no hi haurà cap avi, cap infant, cap malalt mental, ni cap persona discapacitada desatesa, i volem que ens diguin quants són els que en aquests moments poden quedar desatesos, quantes persones hi ha afectades. Això no ho hem escoltat. I també volem saber com ho pensen fer. I, per tant, volem, de vostès, un compromís d'un pla de pagaments. Volem saber quants diners es deuen, perquè la xifra que ha donat el conseller Cleries no quadra amb les dades que ha dit en unes altres ocasions. I, per tant, volem que ens aclareixi exactament quants diners i quantes persones estan afectades.

Què està passant avui a Catalunya? Com pot ser que la premsa catalana i espanyola tracti el tema com una alarma social i que vostès vinguin avui aquí a donar la cara perquè nosaltres els hem demanat que vinguin. Alguna cosa extraordinària passa amb el seu comportament i actuació quan la BBC, els diaris francesos, suïssos, italians, fins i tot de Hong Kong, també es preocupen per la sort de les persones grans i la infància en risc a casa nostra.

Des del Grup Parlamentari Socialista nosaltres entenem que tenim un govern que no està assumint la seva responsabilitat i que l'està delegant en el compromís i la solidaritat dels altres, que està jugant amb el component vocacional dels professionals dels centres. Com poden dir que està garantit el servei? Com poden dir que tot-hom serà atès si vostès no han complert amb les seves obligacions? Com poden delegar aquesta obligació només en uns professionals que estan en una situació límit? Quina seguretat és aquesta, consellers?

Tenim també un govern que no sap gestionar aquesta crisi de tresoreria, que comunica tard i que comunica malament. Des del nostre grup parlamentari creiem que s'ha trencat la poca credibilitat que tenia i que s'ha trencat, de nou, un any més –i un cop més a l'agost–, la confiança amb els professionals i les professionals del sector social.

Quin marge tenen les entitats gestores en una comunicació que no va ser el dia 20, que va ser el dia 30? Quin marge té la ciutadania? Conseller Cleries, ha comunicat a les persones usuàries que no cobraran la seva prestació? Els ho ha dit a les persones usuàries? Quan i a qui ho ha comunicat?

Nosaltres entenem que no ho ha fet ni al titular del dret, ni al titular de la gestió; que era molt necessari comunicar-se amb les federacions i amb les entitats; però qui gestiona són entitats concretes, són residències concretes, són associacions concretes, i també qui té el dret subjectiu són les persones. Potser tornem a tenir problemes amb les bases de dades com vam tenir fa un any amb el PIRMI?

També creiem que som davant d'un govern que està incomplint clarament la llei, la Llei de serveis socials. I a més, d'aquesta manera..., no, aquesta vegada de manera generalitzada. Vostè..., vostès, consellers, tenen delegada una funció que és seva. El que fan les entitats és d'obligat compliment per al Govern, i sembla que vostè ha oblidat que ha delegat la gestió però no la responsabilitat. La responsabilitat és tota seva.

Hem de recordar l'article 9 d'accés als serveis socials de la Llei de serveis socials; l'article 12, dels drets dels usuaris dels centres residencials; el títol cinquè del finançament, on s'especifica l'habilitació de crèdit i l'ordenació i provisió de recursos que han de garantir el finançament. Consellers, la seva obligació.

També som davant d'un govern que no ens ha deixat clar –i li demano que ens ho expliqui després– què ha fet amb els diners de la dependència; què passa amb la llei i les prestacions de la dependència; què passa amb el tram de l'Administració central que són diners finalistes. Aquests tampoc es cobraran?

No ens ha quedat clar, tampoc, el tema de les prestacions econòmiques vinculades i quina diferència hi ha entre unes que es reben en comptes personals i d'altres que es reben en comptes de les residències.

Estem, també, davant d'un govern que entenem que sempre sacrifica els més vulnerables. Per què els dependents, per què els infants, per què són els últims? Per què han pogut cobrar altres departaments si s'han quedat els que depenen del seu departament?

En definitiva, des del meu grup parlamentari creiem que els ciutadans de Catalunya no es mereixen un govern que no està a l'alçada. En l'actual context econòmic i social d'emergència social els únics que donen la talla són les entitats, i són els ciutadans i les ciutadanes que, aplicant el sentit comú i la lògica del compromís social, estan aguantant el país. Lamentablement, els impagaments no són un fet extraordinari; de fet, plou sobre mullat.

Nosaltres entenem que està més en qüestió el model d'intervenció social, dels drets a la caritat, de la professionalitat del sector al voluntarisme, és el model de *La Marató* per donar menjar als pobres i no la lluita contra l'exclusió d'un govern conscient de les injustícies socials; un govern que treu el PIRMI com a dret de ciutadania i que ara avui no garanteix l'assistència social.

I, consellers, si no és així –si no és així–, treballin des de la transparència. Les entitats i també els socialistes els demanem transparència i que facin un treball conjunt de tothom. Convoquin un gabinet de crisi. Si volen dir-me que m'equivoco rectificuin, dialoguin i facin un gabinet de crisi, i busquin aquesta liquiditat, s'ha de trobar. Perquè ara mateix, què està passant a les entitats socials, què està passant als centres assistencials?

Doncs, en primer lloc, el que la gent ens diu és que estan al límit, que estan desconcertats, que no s'esperaven arribar a aquesta situació. Estan amb l'ai al cor, i t'ho diuen així, i posant la cara pels dependents, discapacitats i les seves famílies. I el que veuen és que ells posen la cara i vostès els estan girant la cara. Tal qual, ho expressen així, conseller.

Afortunadament, hi ha entitats que tenien una base econòmica i han pogut avançar el pagament de nòmines i proveïdors. En la major part dels casos estan preocupats perquè no podran assumir nous impagaments, i tots estan pendents de què passarà a l'agost, què passarà al setembre, què passarà a l'octubre. I tampoc hem escoltat cap compromís, per part del Govern, que això sigui un fet puntual i que a l'agost, al setembre, a l'octubre, al novembre, al desembre tot això estigui garantit. No ho han dit.

Les entitats estan aplicant tot tipus de formes per mantenir-se: parlant amb els ajuntaments que avancin pagaments, acordant amb plantilles impagaments de quotes de la Seguretat Social, pagant fraccionadament les nòmines, contribuint les famílies, fins i tot, centres que han demanat el compromís de les famílies per pagar quotes, que han demanat línies de crèdit a entitats financeres. Ara ens comentaven les entitats que fins i tot els està perjudicant, aquest impagament, la resta de línies de crèdit que tenen amb les entitats financeres...

Però és que tot això, consellers, aquest impagament és un atac més al sector que pateix tot tipus de retallades. Creiem que estan escanyant el sector des de fa dos anys i que s'aprofiten de les persones del sector, de la seva orientació al servei i del seu component vocacional.

Però, conseller Cleries, no aguanten més. Sap què diuen? Doncs diuen que vostè té la sort de tenir el sector social que té aquest país: vocacional i professional alhora; compromès i lluitador pels drets dels ciutadans que atenen. Però, conseller, cada cop més, cada cop hi ha més professionals que em diuen que ells no tenen tanta sort amb vostè; que els agraeixen les seves paraules, però que al final sempre acaben rebent ells, els mateixos; que són els últims com a professionals, i que al final les seves paraules, que les agraeixen, no poden pagar nòmines i no poden garantir el servei.

Els impagaments del setembre de l'any passat i les reduccions de les ràtios han portat les entitats a una situació límit: primer redueixen professionals i ara no els paguen. I ens pregunten: on anirem a parar?, quan s'acabarà això?

Jo li vull traslladar, també, aquestes preguntes, que faig en nom de moltes entitats amb les quals he pogut parlar.

Ahir vaig parlar amb una que em va dir que no podia pagar els seixanta-sis treballadors que tenen. Seixanta-sis famílies que han de fer front aquest mes a les hipoteques i que han de viure. I el president d'aquesta entitat es sorprenia de les paraules del portaveu del Govern, i segur que avui també de les de vostès, perquè deia que farien front les entitats a la situació. I ell em deia: «Jo tinc tota la voluntat, però diners per pagar no en tinc, en tinc zero; cap marge de maniobra.» Vostè sap com està de maltractat el sector. I, per tant, dir-los una vegada més que aguantin, doncs, moltes vegades es fa molt, molt insuportable.

Entitats que han anat al banc a demanar pòlisses de crèdit, pocs ho han aconseguit. Sap a quin interès, conseller? Al 10,75.

I si entrem a l'històric de la tresoreria, i parlem de la paraules del senyor Mas-Colell, malauradament aquest no és el primer episodi de nefasta gestió de la tresoreria de la Generalitat, però sí que és el que té més conseqüències, i més greus, sobre les persones. El setembre del 2011 es van congelar puntualment per un mes els pagaments de l'ICASS. El president en el debat de política general va dir que s'havien de pagar els bons. Potser no ho tenien present? Havien perdut el calendari de renovació? Avui encara hi ha alguns pagaments petits, petits i puntuals, però, que encara estan pendents.

El desembre del 2011 la Generalitat va aturar el pagament a proveïdors, i fins i tot programa un endarreriment en el pagament de la paga extra dels funcionaris, i a més els fa la retenció de l'IRPF abans de cobrar-la, obligant a fer la declaració complementària a tots els empleats públics. Una *chapuza* de gestió que va obligar el conseller Mas-Colell a posar el seu càrrec a disposició del president i el president Mas a demanar disculpes. És normal que vostès comptessin en el circuit de tresoreria amb uns ingressos que no havien arribat per pagar nòmines dels funcionaris?

El juny del 2012 les principals entitats de cooperació al desenvolupament es van tancar a la seu de l'Agència Catalana de Cooperació per demanar que paguessin 20 milions, no 200, no 2.000..., 20 milions per no cancel·lar els pocs projectes que encara podien mantenir amb les retallades indiscriminades dels seus pressupostos.

I arribem a aquesta setmana, el juliol del 2012: el dia 30, i no el 20, el conseller Cleries certifica que no pagarà. Es reuneix amb les patronals, però el conseller no dona la cara, no ho comunica a les persones ni als titulars dels drets.

Quines justificacions tenim avui? Fins ara cap. Sembla que Madrid no paguen, ens han dit, també ho deia

el portaveu Homs, i l'anterior Govern ha de demanar disculpes, segons el portaveu Turull. ¡Claro! I també traslladen a les patronals que això no passaria si tinguéssim el concert econòmic. Ja està, ja tenim l'explicació completa.

Saben què passa, consellers? Doncs que sense tenir el Govern dels millors i sense concert fins ara ens n'havíem sortit, mai havíem deixat de pagar a les nostres entitats del tercer sector, als nostres hospitals o la nostra educació de forma reiterada com ho han fet vostès. Alguna cosa més, a banda del concert i del dèficit fiscal, deu passar perquè vostès tinguin aquestes puntes de tresoreria; alguna cosa més que els incompliments del Govern central.

Saben què és, senyors consellers, allò que no volen gestionar, allò que no volen que s'aparti de la seva transició nacional? Es tracta de la crisi econòmica, social i sistèmica que pateix aquest país i que hauria de ser la seva principal preocupació. Una crisi que fa que la Generalitat no pugui accedir als mercats financers de forma normal des de fa més de dos anys. Es tracta de la caiguda dels ingressos per la recessió econòmica en què ens hem tornat a ficar després de tanta retallada indiscriminada. Es tracta, com vostè, senyor Mas-Colell deia a la BBC, que l'únic banc a què podem accedir nosaltres ara mateix és al Govern central.

I, per tant, es tracta que vostès han estat aprovant amb el Partit Popular, a Madrid, tot tipus de lleis, de decrets lleis, que ens perjudicaven. I els hispabons, que tots esperàvem que resoldrien aquest problema, finalment el ministre Montoro els ha fet un joc de mans i els ha canviat els hispabons per aquest fons de liquiditat de les autonomies que té més de fons de rescat que d'instrument financer de cooperació entre administracions.

Es tracta que vostès són tan culpables com el Govern central de tota la situació que avui viuen els usuaris de la dependència, de la infància en risc i dels discapacitats.

Com hem d'entendre, senyor conseller, que vostè el març no només assistís al Consejo de Política Fiscal y Financiera, sinó que, a més, s'abstingués en la decisió dels objectius de dèficit de les comunitats autònomes quan la Unió Europea ja havia donat més marge a Espanya quant a dèficit? Per què llavors es podia anar i abstenir-se en lloc de votar-hi en contra com va fer Andalusia i ara no s'hi pot ni anar? I ara diu que torna a parlar amb el Govern.

Quin doble joc és aquest en què vostès donen ales a la recentralització del Partit Popular i després es planten? Obren la porta de casa perquè entri la bèstia i després els apunten amb una pistola d'aigua. I el problema és que al final de la jugada qui paguen són els més vulnerables. Al final de tot plegat, per quants diners, conseller?, 70 milions?, 136? Vostè aquests els tenia previstos des del mes de gener. Hi ha un calendari de venciments. No és possible que sigui per això. Per què, senyor conseller? No ens amagui la informació; digui'ns per què no ho poden pagar.

I acabo, per no esgotar el meu temps, ràpidament, amb una bateria de propostes perquè he dit a l'inici de la me-

va intervenció que la voluntat del meu Grup Socialista era sortir d'aquesta Diputació Permanent amb el compromís del Govern de pagar i amb la transparència.

En primer lloc, els demanem transparència: quants diners es deuen, quan pensen pagar, quin pla de pagaments, quina viabilitat li assegurin al sector, què passarà a l'agost, al setembre, a l'octubre.

En segon lloc, la unitat. Si tot està tan malament, si la situació és tan crítica, convoquin els grups parlamentaris, els sindicats, les patronals, les entitats municipals, les entitats socials, i liderin vostès un gabinet de crisi que aquest país necessita en aquests moments.

En tercer lloc, nosaltres creiem que hi ha marge; estret, però hi és. Posin la voluntat política que els manca, prioritzin. Com pot ser que hi hagi una línia de crèdit per finançar la pujada de taxes universitàries i no n'hi hagi una per finançar els seus propis impagaments als serveis socials? I si no és així, si no hi ha el marge, demanin el Fons de liquiditat de les autonomies.

Per tant, quin és el problema, senyor conseller? Consellers, Catalunya es troba en una situació extrema, en una situació urgent. Nosaltres hem donat suport amb coratge i valentia a totes les mesures que són conseqüència d'aquesta situació financera. El país necessita que no estiguem pel polític, en aquestes hores greus, amb les persones dependents, però no podem acceptar la seva doble pirueta –acabo, presidenta–, que abandona la negociació i el pacte amb el Govern central per afavorir un teatre, un xoc de trens que no dona solucions, sobretot després d'haver estat dels principals encoratjadors de l'actitud del Govern Rajoy.

Per últim, augmenti recursos; faci pagar a qui més té i garanteixi el més essencial als més vulnerables, conseller. No em digui que no troba a faltar ara els recursos que podrien tenir vostès per l'impost de successions que van eliminar, o per la creació de l'impost sobre grans fortunes que el president Mas havia promès solemnement el setembre passat. No és una solució a curt termini, però aviat vindran els pressupostos; no se n'oblidin aquesta vegada.

I acabo. En qualsevol cas, senyors consellers, facin el favor, afrontin les conseqüències, negociïn, pactin, prenguin decisions, però sobretot no facin pagar l'efecte de la seva incapacitat, tot i ser el Govern dels millors, a les persones que més ho necessiten, sobretot quan és possible evitar-ho i quan són ells els que els van votar, i no pas els creditors de la Generalitat. I governin d'una vegada, en lloc de fer patir la gent i alhora fer volar coloms.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, bé, després d'escoltar les explicacions en aquesta primera intervenció,

podem qualificar la seva compareixença de decebedora. En algun cas sembla que hagin vingut només a complir l'expedient, i algunes explicacions són senzillament una cortina de fum. Vostès parlaven que és qüestió de prioritats, i és evident que és qüestió de prioritats, però les prioritats no les dona un discurs, com ha fet el conseller de Benestar Social, no es sustenten només en un discurs, sinó que es fonamenten en fets; i després de la seva actuació veiem clarament quines no són les seves prioritats.

Nosaltres ens preguntem si es pot actuar d'una forma més irresponsable per part del Govern de la Generalitat i d'alguns consellers, com els que compareixen avui davant d'aquesta Diputació Permanent. I, sincerament, pel Partit Popular català creiem que no; han esgotat el crèdit de la irresponsabilitat. El Govern de la Generalitat ha actuat amb una absoluta irresponsabilitat al deixar de pagar les aportacions econòmiques que financen la prestació dels serveis educatius, sanitaris i socials. En el cas dels serveis sanitaris s'ha arribat a algunes solucions al darrer moment, salvats per la campana, que després, si volen, ens hi referirem; que, per cert, de l'àmbit educatiu i sanitari, doncs, pràcticament no s'ha fet esment en aquesta compareixença. S'ha actuat de forma irresponsable perquè en molts dels casos s'ha comunicat als afectats que no es pagaria al darrer moment, i s'ha fet molt difícil que aquestes entitats tinguessin el temps suficient per cercar alternatives viables i efectives.

Hi ha una pregunta clau: quan va ser conscient, el Govern, que no podia fer front a les seves obligacions?, quan en van ser conscients? I la segona pregunta –clar que vostè ens l'ha respost–: quan ho van comunicar a alguns dels afectats? Vint de juliol. Vostès creuen que en deu dies poden cercar solucions o alternatives viables? S'ho creuen de debò, que vostès van donar un marge suficient? I tercera pregunta clau: quines alternatives des d'un primer moment els van oferir?

Jo crec i el nostre grup parlamentari entenem que s'ha actuat des de la improvisació; hi ha hagut greus retards en la comunicació de la situació a les entitats afectades, perquè, del que vostè n'ha explicat, la seva irresponsabilitat ha arribat al punt que vostès no han facilitat alternatives reals des d'un primer moment a tots els afectats. Vostès sabien que tindrien moltes dificultats, les entitats, per cercar finançament o alternatives al sistema financer o al sistema bancari, sabien que aquestes portes en molts dels casos es tancarrien. Què els van oferir vostès?, quines alternatives els van oferir? Ens dona la impressió, del que han explicat vostès, que s'han limitat a fer una comunicació i ben poca cosa més.

I, miri –i li ho diem directament al conseller responsable en l'àmbit social–, estan utilitzant d'una forma molt barroera el patiment de les persones més vulnerables i de les seves famílies; i ho diem amb aquesta claredat i cruesa perquè ja és el tercer cop que actuen de la mateixa manera. Fan recaure la seva incapacitat de gestió en les persones més vulnerables, i això és inacceptable i indigna. I recordem que el mes de setembre ja van fer el mateix amb les residències concertades i col·laboradores; ja es van trobar en una situació molt similar, encara que amb efectes diferents. I el mes de de-

sembre del mateix any també fan fer un anunci, malgrat que després no es va materialitzar en els termes que vostès van anunciar. Però ara, el mes de juliol, materialitzen aquesta manera de fer, que sols correspon a la seva incapacitat de gestió. I, a més a més, li hem de recordar també, afegint-ho a aquesta mala gestió, el que van fer precisament ara fa un any, un mes d'agost, amb la renda mínima d'inserció, com van gestionar aquella qüestió, que, en el fons, podien tindre molta raó, però en la forma ho van gestionar molt malament. I, per cert, li recordem, conseller, ja que el tenim aquí, que el Govern s'ha compromès a aprovar una llei, en el marc d'aquest any, per modificar l'actual Llei de la renda mínima d'inserció, compromís que s'ha de complir aquest any.

Perquè aquesta és una característica de la irresponsabilitat d'aquest Govern: primer fa l'anunci i després, a correu, busca les alternatives per paliar els efectes dels impagaments. I no és més responsable cercar primer les alternatives i, quan es comuniquen les dificultats a les persones i entitats afectades, també se'ls comuniquen les alternatives a aquesta situació? Massa vegades s'han hagut de lamentar i demanar disculpes: a funcionaris per les errades en les nòmines; a professionals de la sanitat per impagaments, i ara als treballadors dels centres socials i educatius. Però vostè ho ha dit, té una gran sort: quina ha estat la resposta del sector? Ha estat una resposta a l'alçada de les circumstàncies i ha estat una resposta de sumar tots els esforços perquè la prestació i la qualitat del servei estiguin garantits pels professionals que hi treballen. Però això no els exonera de re, no els exonera de les seves obligacions de pagament, tingui-ho clar, perquè em dona la impressió que a vegades, quan vostè fa el plantejament, vostè ja està buscant exonerar-se de les seves responsabilitats.

I permetin-me que fem una especial menció, com ja feia ahir la institució del Síndic de Greuges, de la situació d'aquells menors que la Generalitat de Catalunya té la seva tutela i que es troben en centres d'acollida i residencials. Els hem de preguntar quin és l'impacte i l'abast d'aquestes mesures que ha adoptat el Govern de la Generalitat. Quants diners s'han deixat de pagar? Vostès avui ens en reconeixen 70 milions en l'àmbit social. I a l'àmbit sanitari?, i a l'àmbit educatiu?, quins són aquests retards? No estan quantificats. A quants usuaris i entitats afecten aquestes decisions? Quines solucions alternatives han proposat als afectats, no només de l'àmbit social, sinó de l'àmbit sanitari i de l'àmbit educatiu?

I la gran pregunta: quan pagaran vostès aquests 70 milions?, en quina data? Vostè pot adoptar un compromís de en quina data vostè pagarà aquests 70 milions al sector? No li ho hem sentit en la seva primera intervenció. I quan pagarà els mesos d'agost i de setembre? Poden establir una data de quan pagaran aquests mesos i si patiran algun retard? Vostès han de presentar un calendari de pagaments; és el que esperàvem de les seves intervencions. I no, vostès no ho han fet.

I l'altra gran pregunta: qui assumirà els costos financers dels retards en els pagaments?, qui els assumeix? Vostès assumiran aquests costos financers que provoca aquesta incapacitat de gestió, o els haurà d'assumir el sector?

Aquestes són les preguntes que es fan les persones afectades i les seves famílies. Però el que ens preocupa i genera un gran dubte és que aquestes preguntes tenen una resposta diferent en funció del departament de què parlem. Si parlem del departament social és una qüestió, si parlem de l'àmbit educatiu n'és una altra i si parlem de l'àmbit sanitari n'és una altra; que, per cert, ahir el conseller de sanitat es vantava que realment havia fet front a la situació, també greu, en què es trobava. Vostès creuen que aquesta diferència en el tracte genera una situació de greuge envers uns usuaris d'uns àmbits respecte dels altres?, o creuen que estan tractant a tothom per igual?

Mirin, hem pogut llegir en els mitjans de comunicació com el departament que encapçala el conseller Cleries afirmava que no era un problema del departament, sinó que només era un problema de tresoreria, de liquiditat –això ha estat publicat, conseller, i ho sap tan bé vostè com jo–, i en aquest sentit traspassen tota la responsabilitat al departament del conseller Mas-Colell.

Però hem de recordar que el problema de fons, que té els seus efectes en la tresoreria de la Generalitat, és el gran deute que arrossega la Generalitat de Catalunya, és a dir, el sobreendeutament de la Generalitat, un gran deute que es va contraure ahir i que ens ofega avui. I aquest sobreendeutament de la Generalitat de Catalunya té un responsable, té un nom: Govern tripartit. El Partit Socialista, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya són responsables d'aquest alt grau d'endeutament de la Generalitat i dels seus efectes avui en la tresoreria de la Generalitat. Aquelles polítiques d'esquerres, de gastar i gastar, porten ara aquestes conseqüències. I esperem que aquestes tres partits assumeixin avui davant dels ciutadans i de les entitats afectades alguna responsabilitat per aquella gestió de govern. Si no ho fan, segurament el discurs que avui puguin fer en aquesta Diputació Permanent serà poc creïble i buit de contingut. Senyor Herrera, vostè hi feia referència, ho tenien molt fàcil: si no haguessin creat aquesta pilota tan gran, la situació de ben segur que avui seria diferent.

Dilluns passat el Govern anuncia a alguns que no pagarà a les entitats socials el mes de juliol; curiosament, dimarts el Govern anuncia que el conseller Mas-Colell no assistirà al Consell de Política Fiscal i Financera. Coincidència?, ens preguntem. Greu irresponsabilitat? Li contestem: sí. Desistiment de funcions? Sí. Fer una «pataleta», com si fossin nens petits? També. Quan hom diu que no pot pagar a les entitats socials, amb retards greus a les entitats educatives i amb dubtes a les entitats sanitàries, com es pot permetre el luxe de no assistir a la reunió del Govern o de l'òrgan on es parla i es poden trobar solucions envers el finançament i els problemes de tresoreria? Com ens podem permetre aquest luxe, amb la que està caient? Conseller, diu que no pot pagar i no va on pot trobar solucions. El Govern diu que no pot pagar i es fa el milhomes per no anar a la reunió i no esgota totes les possibilitats per cercar solucions. El conseller diu que no pot pagar i alhora continua amb una actitud victimista i de ploramiques. Conseller, vostè creu que amb aquesta actitud de fatxenda del Govern es troben solucions als problemes de

tresoreria de la Generalitat? Fent campana a les reunions vostè trobarà solucions al problema de tresoreria? Realment s'ho creu?

El Govern de la Generalitat sap perfectament que l'actual Govern de l'Estat ha col·laborat lleialment en els problemes de tresoreria i liquiditat de la Generalitat de Catalunya. Ho ha fet en el passat i té la voluntat de fer-ho en el futur. Fins i tot el mateix president de la Generalitat ho ha reconegut en seu parlamentària; amb una actitud victimista, cert, però ha reconegut en diverses ocasions que aquesta col·laboració s'ha produït. I ara, en comptes de continuar en aquesta línia de col·laboració, de treball efectiu, de cercar solucions pràctiques i efectives, precisament aquelles que permeten pagar a les entitats socials i els serveis, el Govern de la Generalitat adopta un posat molt irresponsable.

Els catalans esperen que el seu Govern i els seus consellers estiguin a l'alçada de les greus circumstàncies que estem vivint. Conseller, vostè no ha estat a l'alçada que els ciutadans esperaven del conseller d'Economia. Conseller, vostè ha d'assumir responsabilitats; els que es desenten de les seves funcions han d'assumir responsabilitats. I tots sabem el que li estem demanant. Els ciutadans esperaven que el conseller d'Economia anés a la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera, cerqués solucions als problemes de liquiditat i fos el darrer a aixecar-se de la taula, després de parlar i dialogar fins al darrer segon. En canvi, vostè el que va fer és amagar el cap sota l'ala i no va ser capaç de presentar-se a la reunió. No sabem on vol anar a parar.

Els ciutadans volen un conseller; per això han escollit un govern, no «pataletes» de nens petits, perquè precisament els perjudicats per aquesta actitud són els ciutadans de Catalunya i molt especialment tots aquells que es veuen afectats pel no-pagament que vostè havia de fer en el mes de juliol.

I permeti'm, conseller, que li senyali una actitud incoherent que manté vostè aquests dies i que no l'acabem d'entendre. Vostè ho ha fet en la seva intervenció: reclama que s'estableixi un sistema permanent de finançament de la tresoreria dels governs autonòmics; i, quan se li pregunta que si s'adherirà al Fons de liquiditat estatal –fons que el Govern de l'Estat, per cert, crea per assolir aquesta finalitat–, vostè respon que ja ho veurem. Per un cantó, ho reclama i, per altra banda, quan li ofereixen l'eina, diu que ja veurem si ens hi adherirem o no. En què quedem? Cap a on vol anar, conseller?

L'absència del Govern és una irresponsable estripada de papers que perjudica Catalunya, els catalans i la imatge que donem a la resta d'Espanya i d'Europa.

És incompatible dir que es vol complir els objectius de la Unió Europea i mantindre aquesta actitud. És incompatible. No és cert, amb aquesta actitud es va en contra dels objectius que s'estan establint a la Unió Europea, i vostès ho saben perfectament. Una vegada més, el Govern de Convergència i Unió posa la reivindicació, el victimisme i la bronca per davant de l'interès social.

Els ciutadans de Catalunya no es mereixen un govern de la Generalitat que actuï de forma tan irresponsa-

ble, que no estigui a l'alçada de la greu situació que vivim, que no assumeixi cap responsabilitat –vostès, avui, aquí, no han assumit cap responsabilitat– i que l'únic discurs que té és que la culpa sempre és dels altres. No he escoltat que vostès, avui, hagin dit: «Mirri, escolti, això potser ho hauríem pogut fer millor o ens vam equivocar a l'hora de fer allò altre.» Sempre –i això, senyor conseller Cleries, ha estat especialment explícit– la culpa és dels altres. Vostès tot ho fan bé i sempre són els altres els que ho fan malament. *(Veus de fons.)* És el que ha dit, conseller; és el que vostè ha dit en aquesta compareixença.

Si el Govern de la Generalitat no està a l'alçada, no ens en sortirem. Necessitem un govern de la Generalitat que estigui a l'alçada, i vostès, amb aquesta gestió, no han estat a l'alçada. I aquesta és la seva responsabilitat i de ningú més; no busquin altres, no centrifuguin la responsabilitat en altres. La responsabilitat és seva. Vostès són qui governen. Vostès són el Govern, són els consellers del Govern, i aquesta és la seva responsabilitat, no busquin traspasar el mort a altres. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Per tant –i amb això acabarem, perquè em fa la impressió que hem acabat el temps–, Catalunya no es mereix uns consellers i un govern que actuen de forma irresponsable.

Gràcies, honorable presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, vull saludar les entitats que avui ens acompanyen; unes entitats que expressen compromís i que amb la seva presència el que fan és honorar-nos i valorar positivament la compareixença, tot i la pobresa de l'explicació dels dos consellers, des del meu punt de vista; una pobresa perquè no hi ha nous compromisos, perquè no hi ha detall, i una pobresa, a més, que, des del nostre punt de vista, contrasta i contrasta amb la feina que estan fent les entitats dels serveis socials, els cent mil professionals que hi treballen atenent la gent gran, les persones amb discapacitat, les persones amb malalties mentals, les nenes i els nens en situació de desemparament, persones en situació de pobresa...

De fet, nosaltres crèiem i esperàvem que l'explicació que havien de donar vostès... –una explicació que, s'ha de dir, no vénen perquè hagin volgut, sinó perquè els grups de l'oposició ho hem demanat, doncs–, esperàvem una explicació que entrés en detall; però la veritat és que és molt decebedora la seva explicació. I ho dic perquè estem davant d'una situació de desastre social. I si avui mantenim l'atenció a aquesta gent és pel compromís i la dedicació de moltes entitats i de molts dels professionals que estan afectats per les mesures que vostès han plantejat.

I malauradament sembla que estiguin abonats a «l'agosticitat», i ho dic, perquè, l'any passat, teníem el desastre de la PIRMI i aquest any tenim un desastre descomunal, com és el dels impagaments als centres de serveis socials, hospitals i escoles concertades.

Permetin que comenci, però, parlant de les conseqüències. La Taula d'Entitats del Tercer Sector, un sector que representa quatre mil entitats, avisa que aquest impagament s'ha produït en un moment d'extrema fragilitat de moltes organitzacions, perquè se suma al retard generalitzat en els pagaments de les subvencions per part de tots els departaments de la Generalitat i a les dificultats per obtenir finançament dels bancs. I això afecta molts sectors. Gent gran: l'Associació Catalana de Recursos Assistencials, que representa 30.000 llocs de treball arreu del país –34.000 usuaris–, indica que el 63 per cent de les empreses no podran pagar el cent per cent de les nòmines als seus professionals arran de l'impagament. És a dir, prop de 19.000 treballadors, gairebé dos de cada tres, deixaran de cobrar alguna quantitat de la seva nòmina.

En vint-i-quatre hores tenien la primera denúncia, davant de la Fiscalia, de l'Associació Catalana de Directors de Centres i Serveis d'Atenció a la Dependència Gerontològica per possible desatenció i risc vital, que demanava que s'actui en defensa dels residents desemparats i que denunciava que l'impagament produirà carencies de personal i de material assistencial, amb una afectació greu especialment per als grans dependents.

Tenim notícia que algun geriàtric ha demanat als avis que avancin els diners per a l'euro per recepta, fins i tot, a persones que no arriben ni al límit de despesa. Aquesta és la realitat.

Infància; la Fedaia –que vostès saben que és la Federació d'Entitats d'Atenció i Educació a la Infància i a l'Adolescència– denuncia el risc que dos mil nens i menors en centres deixin de rebre manutenció. Quin missatge estem enviant? Els falla la xarxa familiar i, ara, falla l'Administració. I, fins i tot, el Síndic, mitjançant una resolució feta pública ahir, posa de manifest que podrien vulnerar la Llei d'infància. La Generalitat també ha deixat de pagar part de les beques menjador, que formen part del paquet de transferències als consells comarcals.

Persones amb discapacitat; 144 entitats de persones amb discapacitat física, 3.600 places i 2.000 professionals que veuen perillar les seves nòmines; 325 entitats de persones amb discapacitat intel·lectual i trastorn mental que atenen 31.000 persones. Què passarà quan algunes d'aquestes entitats comuniquin a les famílies que el seu fill amb discapacitat no pot continuar assistint al centre ocupacional? I, així, podria posar exemples, exemples i exemples.

El portaveu del Govern, el senyor Homs, deia: «No afecta els serveis.» I, mirin, la realitat és dura, la Taula del Tercer Sector ha advertit: «Aquest fet tindrà conseqüències inevitables sobre l'atenció a molts usuaris i famílies i la qualitat dels serveis.» *(Veus de fons.)* I poden dir que no amb el cap o intentar no veure-ho, però aquesta és la realitat.

I la pregunta ara és: quina situació ens trobarem a finals del mes d'agost? En quina situació ens trobarem a la tardor? Perquè la qüestió que han de respondre és quan, quan pagaran. I podria continuar amb hospitals i amb escoles.

Tot plegat ens duu a un escenari de fracàs d'una política i a un fet insòlit, i el fet insòlit és que el Govern no garanteix el normal funcionament d'hospitals concertats, de residències de gent gran, de centres de menors, d'entitats que lluiten contra la pobresa, d'escoles concertades, del nucli de l'estat del benestar; avui, no es garanteix.

I vostès, que han estat molt preocupats en la imatge internacional de Catalunya, hem vist com, aquests dies, els titulars de la premsa estrangera evidenciaven la desconfiança cap a Catalunya, perquè Catalunya no és capaç, precisament, de donar resposta en els elements més bàsics.

Aquí hi ha tres elements que nosaltres volem destacar. Un és el seu refugi natural: la culpa és de Madrid o del Govern anterior. I vostès saben que el deute ha augmentat, precisament, amb el seu Govern, i que la culpa de Madrid..., doncs, sí, clar que en té de responsabilitats. De fet, nosaltres el que li diem és que cal exigir aquestes responsabilitats, i és evident que el Govern ha de complir amb la lleialtat que li pertoca, transferint, en definitiva, els recursos previstos que no ha transferit, per descomptat. I és obvi que el Govern hauria d'aprovar els hispabons, però sembla que el que volen és que s'acullin al Fons de liquiditat, que faria que la Generalitat també sigui intervinguda.

Doncs, bé, nosaltres, des de la legitimitat que ens dona haver estat al costat del Govern de Catalunya exigint al Govern de l'Estat el compliment dels seus compromisos i denunciant la deslleialtat institucional i el tracte discriminatori que pateix Catalunya i reclamant el pacte fiscal, des d'aquesta legitimitat, hem de dir que vostès també són responsables d'aquesta situació, perquè vostès fa temps ja que governen i vostès prenen unes decisions i no en prenen unes altres, i les decisions que vostès prenen suposen que estiguem en la situació.

I jo ja sé que, a vegades, tapar-se amb la senyera els permet escapar o dissimular els seus errors. Però nosaltres el que diem és que no utilitzin la justa reivindicació de la societat catalana a favor del pacte fiscal per amagar el mal ús que vostès fan de l'autogovern. Lamentablement, la sensibilitat d'en Rajoy cap a Catalunya és tan gran com la sensibilitat del Govern d'Artur Mas cap a les polítiques socials.

Segona consideració: fallen les formes –fallen les formes–, consellers. Perquè el Govern no ha tingut ni previsió, ni transferència, ni capacitat de comunicació. Des de quan sabien, consellers, que es podia produir aquest problema de tresoreria? Com és possible que els centres sanitaris en fossin informats el dia 20, que alguns altres en fossin informats el dia 27?

Segons ens consta, a hores d'ara, l'ICASS tramita certificats de deute, però, en canvi, la DGAIA o el Departament de Salut, no, per exemple. Clar. Nosaltres creiem que avui haurien de ser el Departament d'Economia i el de la Presidència qui assumissin la respon-

sabilitat de la coordinació, perquè no es tracta de l'explicació del conseller Cleries, es tracta de la resposta col·legiada de tot el Govern, que no s'ha donat encara.

Quan el Govern de l'Estat no avisa que apujarà els peatges és deslleialtat, sens dubte; però, quan el Govern català no informa les entitats i el món local fins quan queden pocs diners per al pagament i no hi ha marge de maniobra, això com es diu? Això no és deslleialtat, consellers? Deslleialtat només és quan parlem de Madrid?

Han informat les patronals, però ho han fet als treballadors i a les treballadores? Ho han fet als sindicats? Ho han fet als usuaris? Creuen raonable que no els hagin informat? Han parlat amb els ajuntaments? Perquè és lamentable que s'hagi obviat com pot repercutir aquesta decisió sobre el món local. Les entitats desenvolupen conjuntament el seu treball amb els ens locals; però vostès, al món local, no l'informen. No fallen les formes, n'estan segurs?

Qui pagarà els costos financers a les entitats? Saben que ja hi ha entitats a les quals les entitats financeres només els signa el *factoring*, una línia de crèdit, fins al mes de desembre, perquè diuen que el compromís de pagament de la Generalitat no els serveix per a res? La senyora Granados els ho recordava: estan pagant a un interès de més del 10 per cent.

Com és possible que el conseller Boi Ruiz, la consellera Rigau estiguin desapareguts en aquesta crisi i no s'expliquin avui mateix? Com és possible que el president de la Generalitat encara no hagi dit res, davant dels fets més greus que hem tingut? El president de la Generalitat no explica quan l'estat del benestar està afectat per l'impagament? Passa exactament el mateix que el que passava l'any passat.

Però, permetin-m'ho, el més impresentable, el més intolerable és, a més, que tot això ho han fet intentant genera la dinàmica de la por. (*Veus de fons.*) Sí, parlo bé, de la por: por a criticar, por a parlar, por a explicar-se. Hem llegit a la premsa que són moltes entitats les que estan disposades a explicar el seu cas, però sempre posant com a condició l'anonimat –l'anonimat– per por de les represàlies.

I les entitats que presten serveis d'atenció a la infància i a l'adolescència..., miri, van rebre un *email*, un *email* amb una carta del director general d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència que diu: «El motiu del present ofici és recordar-vos la importància de tot contacte o informació amb els mitjans de comunicació que estigui relacionat amb aquests serveis o amb els infants o adolescents que hi siguin atesos, i que això sigui coordinat des del Departament de Benestar Social i Família. Per això us demano que, davant de qualsevol petició o demanda que feu o rebeu des d'un mitjà de comunicació, contacteu amb aquesta direcció general o amb l'Oficina de Premsa del departament, que és qui ha de comunicar o dirigir tota comunicació o informació relativa als serveis públics que gestioneu.» Dit clarament: un intent de censura; un intent de censura que se li han sumat trucades amb coaccions.

I, per tant, nosaltres el que els diem és, en primer lloc, canviïn les formes. «Canviar les formes», què vol dir?

Home, evidentment, cessar de forma immediata el director general que ha fet aquesta carta i que ha fet les trucades. Però, «canviar les formes», el que vol dir i el que s'ha de traduir, i els prego que ho facin, és que expliquin avui mateix quan pagaran, com pagaran, quan arribaran els 70 milions d'euros, quin és el volum total per retard d'impagaments d'altres conselleries. Això vol dir «canviar les formes».

I «canviar les formes» vol dir que el president de la Generalitat, com li han demanat les entitats, atengui totes les entitats i es comprometi amb elles. Perquè no és una qüestió del conseller Cleries, fins i tot, ni tan sols del conseller Mas-Colell, és una qüestió del conjunt del Govern, i, com que tenim molts consellers afectats i alguns desapareguts –el president inclòs–, el que demanen és que atenguin les entitats, i que ho faci el president.

Tercer element: fallen les polítiques. El conseller Cleries deia: «La nació comença en les persones.» No, conseller Cleries, des de la Llei d'estabilitat pressupostària, la nació comença amb el deute amb els bancs. (*Veus de fons.*) Sí, és així. Aquesta és la llei que vostès han votat a Madrid, amb la Llei d'estabilitat pressupostària, i la Llei d'estabilitat pressupostària que han votat aquí; tot sigui dit, conseqüència d'una reforma constitucional pèssima aprovada pel Partit Popular i pel Partit Socialista Obrer Espanyol.

Què diu l'article 14 de la llei? Prioritat absoluta en el pagament del deute públic. Diu, el de l'Estat –podria reproduir el de Catalunya–: «El pago de los intereses y el capital de la deuda pública de las administraciones públicas gozará de prioridad absoluta frente a cualquier otro gasto.» I això és conseqüència de les reformes constitucionals, però també de les lleis que han votat.

Clar, és veritat, eh?, tenim la llei que regula els drets de l'infant, i la legislació de la infància a Catalunya, que diu que «l'interès superior de l'infant ha de ser el principi inspirador de les actuacions públiques i de les decisions i les actuacions públiques, i també el de totes les decisions i actuacions que els concerneixen adoptades i dutes a terme pels progenitors, pels titulars de la tutela o de la guarda.»

Podria parlar de la Llei de serveis socials. I, mirin, vostès, entre la Llei de la infància, la Llei de serveis socials i la Llei d'estabilitat pressupostària, per què han optat? Per la Llei d'estabilitat pressupostària. Jo puc estar d'acord que han de fer front als dipòsits, que han de pagar els dipòsits. Però podrien fer una mitjana ponderada, podrien negociar amb els bancs. Però, clar, no poden negociar amb els bancs, per què? Perquè tenen mandat constitucional i una llei d'estabilitat pressupostària que vostès han votat i que diu que primer els bancs i després les persones.

Per tant, senyor Cleries, la nació comença en el deute als bancs. Aquesta és la realitat. I això és el que ens preocupa. El conseller Mas-Colell fa dos dies deia que es plantava, ara sembla que no tant. Doncs, bé, mirin, quan s'hauria d'haver plantat és amb la Llei d'estabilitat pressupostària. Però no es van plantar, la van votar, com han votat la majoria de reials decrets del govern Rajoy. I, per tant, el que haurien de fer vostès avui és que si realment

es volen plantar, que es plantin envers aquestes polítiques; que els permetin fer mitjanes ponderades; que els permetin negociar amb els bancs. O és que només han de pagar en definitiva justos per pecadors?

Segon argument: vostès són responsables per les polítiques i també per la política d'ingressos, o, dit d'una altra manera, per la manca d'una política d'ingressos. Nosaltres els ho hem dit per activa i per passiva: explorin una política d'ingressos amb qui més té. Però sembla que defensen els interessos de molt pocs per davant de l'interès general. Jo puc entendre que no tenen marge per a tot, però avui tindrien marge, no?, per recuperar l'impost de successions?

I l'últim tram que va eliminar el Govern d'entesa, de forma desequilibrada. Els ho hem dit moltes vegades; de fet, si es va mantenir va ser gràcies a aquest grup parlamentari. Però resulta que no, una vegada més castiguen els més vulnerables. I els problemes financers de la Generalitat qui els paga? Els pensionistes, els malalts crònics amb l'euro per recepta, els treballadors públics i ara serveis socials i serveis sanitaris.

Per què es poden deixar de pagar els concerts sanitaris i no es pot recuperar un impost de successions que afecti el 6 per cent de famílies més riques? Per què es poden deixar de pagar nòmines, totalment o parcialment, als treballadors dels centres socials i no es pot incrementar l'impost de patrimoni? Per què es pot pagar un euro per recepta i, en canvi, no es pot imposar, com en altres comunitats autònomes i altres països, un impost sobre l'energia nuclear o la fiscalitat verda? Per què no? Per què no es pot acordar amb l'Estat un pla per combatre el frau fiscal i sí retallar el PIRMI? Per què cal mantenir els concerts amb escoles d'elit que separen nens i nenes i, en canvi, afectar la vida de tanta gent? On és l'impost de les grans fortunes?

Bé. CiU sempre ens acusa de la voracitat recaptatòria. Nosaltres preferim que les rendes més altes i les grans empreses elèctriques paguin més, i no deixar indefensos els sectors més vulnerables. És una qüestió de prioritats, és cert; però vostès són responsables, políticament, en un context com l'actual i en escenaris de tresoreria que podien preveure, d'haver explorat una política d'ingressos a què s'han negat –per dogmatisme ideològic, potser, però sobretot per defensar els interessos de molt pocs, de molt poquets. I vostès són còmplices intel·lectuals d'aquestes polítiques.

La senyora Teresa Crespo, presidenta d'ECAS –Entitats Catalanes d'Assistència Social– i del Consell Assessor de Polítiques Socials i Familiars, es preguntava fa poc en un article: «Si salvem els bancs, per què no salvem també el tercer sector social?» Gran pregunta, perquè aquesta és l'opció que han fet: salvar les entitats financeres. I nosaltres el que els diem és que rectifiquin en les polítiques. I rectificar en les polítiques vol dir, clarament i obertament, rectificar en allò que han votat amb la Llei d'estabilitat pressupostària i amb l'orientació de les seves polítiques, unes polítiques d'austeritat i de retallades que són de fracàs i unes polítiques que s'han de reorientar amb més elements de redistribució i girant radicalment.

Entro en el capítol de les propostes de forma molt breu, presidenta, de debò, per dir què plantejem. En primer lloc, que canviïn les formes, que es reunixin amb les entitats i que ho faci el president de la Generalitat. Que facin una explicació de les dades de tot allò que deuen i de totes aquelles persones que estan afectades. I que busquin solucions.

Que el Departament d'Economia presenti un calendari de pagaments pels endarreriments i assumeixi els costos financers que hauran de suportar les entitats. Que s'habiliti una línia de crèdit de l'Institut Català de Finances. Que donin resposta a allò que havia presentat el tercer sector, una línia específica d'avalis perquè Avalis no serveix, amb una proposta que els hem presentat: una societat de garantia recíproca on el Govern, i concretament el conseller d'Economia, ha dit: «Volem més temps per estudiar-nos-ho.» No demanin més temps, donin una resposta.

Que nomenin un interlocutor únic, una finestra única amb relació amb les entitats. Que agilitin les emissions de certificats de deute no només de l'ICASS, sinó de tots els organismes implicats. Que analitzin cas per cas, entitat per entitat, amb l'objectiu de reduir l'impacte de l'impagament. Que negociïn amb les entitats financeres l'ajornament dels pagaments dels venciments de deute, per donar prioritat al pagament a centres sanitaris i socials. Dit d'una altra manera, que siguin una mica més valents amb les entitats financeres i una mica menys valents amb el tercer sector. Que s'iniciï un procés de diàleg amb el tercer sector, per canviar el model de finançament de les entitats, per donar estabilitat i guanyar en agilitat i eficàcia. Que presentin de forma immediata i urgent un pla per a la millora del finançament de la Generalitat, recuperant l'impost de successions, increment de l'impost de patrimoni, creació d'un impost de grans fortunes i creant noves figures d'impost, com, per exemple, les nuclears o sobre els dipòsits bancaris. I que anunciïn una modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària i que fem un front comú per modificar la Constitució.

I tot això amb una proposta última: pacte social. Nosaltres vam entrar a discutir sobre el pacte fiscal. Doncs, bé, és hora que no esperem dos anys que arribi el pacte fiscal i que el que facin és un marc amb totes les entitats, amb tot el sector, amb els sindicats i amb les forces polítiques perquè hi hagi un pacte social perquè sortim de forma equilibrada i justa de la crisi.

Gràcies per la seva benevolència, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Si em pot mostrar el temps, així seré el màxim de disciplinat possible. En primer lloc, voldria donar la benvinguda a les entitats que ens acompanyen, a la gent del tercer sector i a la resta d'entitats que ens acompanyen.

Miri, fa escassament un any vàrem també convocar aquesta diputació permanent en la qual es va produir una coincidència: en aquell moment també hi era present el conseller de Benestar i Família. I és que vostè va camí de convertir-se –i això Déu n'hi do el mèrit que té– en el conseller que ha provocat les dues crisis socials més importants que han tingut els serveis socials d'aquest país.

La primera va ser la crisi del PIRMI, i què n'ha quedat un any després? Doncs, un any després d'aquella crisi resulta que ni tan sols sabem quanta gent presumptament cometien frau. El que sí que sabem és que el Govern de la Generalitat es va gastar un mínim de 90.000 euros en el canvi en el sistema de pagament. I el que sí que sabem, també, és que es va causar un notable perjudici –un notable perjudici– a la gent perceptora, a les entitats socials, als treballadors i treballadores socials i, en definitiva, a la gent més feble d'aquest país.

Avui el conseller, sobretot el conseller Cleries ha pronunciat, com ens té acostumats, un parell de frases però molt poques respostes. Una de les frases –li ho recordava abans un altre portaveu– deia: «La nació comença amb les persones.» Jo crec que vostè no ha acabat la frase. La nació comença amb les quatre-centes persones a les quals el Govern de Convergència i Unió els va perdonar l'impost de successions, que són el 0,000004 per cent de la població al nostre país. Després deu continuar amb els bancs i, en últim lloc, en molt últim lloc, hi han les persones de classe mitjana i les persones més febles d'aquest país.

El conseller ens deia –també era una altra frase–: «No era necessari crear alarma social.» Doncs, home, això que ens ho digui vostè –que ens ho digui vostè– del qual segurament hauríem de recordar intervencions d'hemeroteca de quan estava de portaveu del Grup de Convergència i Unió a l'oposició..., doncs, no deixa de ser francament una ironia del destí.

Més enllà d'això, molt poques respostes, poquíssimes respostes. La veritat és que hi ha un munt d'interrogants al voltant d'aquesta crisi. El que sí que voldria és deixar la paraula..., abans algun grup parlamentari comentava, doncs, que moltes entitats no havien volgut pronunciar o explicar la seva versió; n'hi ha algunes que sí que ho han fet; algunes ho han fet a títol individual en cadascuna de les reunions que hem tingut; altres ho han fet a la premsa; jo intentaré agafar algunes d'aquestes que s'han manifestat a través de la premsa.

Ens diuen des de la Fundació Estany: «El problema és la incertesa. Si retallen més no sé què farem.» Ens diuen també, des de la Fundació Ramon Noguera: «El que és greu és la forma, perquè se'ns hauria d'haver dit abans.» O ens diuen, des de Mifas: «Fas un esforç i ara et sents abandonat pel Govern del teu país.»

Això ens ho diuen aquestes entitats, però podríem, segurament, agafar molts i molts altres exemples. Perquè, és clar, aquesta crisi ha tingut molts elements comuns denominadors. El primer és una manca de planificació notable i el segon és un munt d'interrogants que genera la gestió que ha fet el Govern. Interrogants que vostès no han respost. Interrogants com, per exemple, des de quan sabia el conseller de Benestar i Família que no podria pagar les entitats? I quan ho va saber, què va

convocar? Vostè abans es referia a una reunió que havia convocat el 30 de juliol. Però és que resulta que el nostre grup parlamentari, en una proposta de resolució del mes de febrer, ja li demanàvem que convoqués una taula amb les entitats per intentar resoldre el deute de 700 milions que aquestes entitats ens denunciaven en aquells moments. I en aquell moment li plantejàvem que intentés vehicular, conjuntament amb les entitats, solucions per fer front, d'una banda, a aquest deute, i, de l'altra, als problemes de liquiditat.

Per què no es va reunir, doncs, amb els afectats i els va suggerir algun tipus de solució? Per què han hagut d'esperar, aquestes entitats, a buscar solucions o bé a través dels ens locals, diputacions o ajuntaments, en comptes del Govern? Per què, conseller Cleries, vostè s'ha passat tota la crisi igual com es va passar també la crisi de la renda mínima, sense aparèixer, sense dir absolutament res? Això sí, quan compareix aquí, grans proclames. Però, quan resulta que vostè havia de liderar, com han estat liderant altres consellers en aquests últims dies –podem haver estat crítics, lògicament, amb la gestió, amb les retallades que s'hagin fet, amb el conseller d'Interior, però el conseller d'Interior, amb els incendis de l'Alt Empordà, ha estat al capdavant, i el conseller de Salut, malgrat tot, també ha estat al capdavant–, vostè, conseller, ha estat amagat –ha estat amagat.

I les entitats, i ho diuen totes, pràcticament, totes aquelles que es poden pronunciar des d'un punt de vista públic, denunciïn, precisament, que vostè no ha defensat els serveis socials d'aquest país.

Hi ha altres preguntes. Vostè ens comentava quina és la quantitat: 70 milions. Doncs, no deixa de ser una ironia del destí que 70 milions siguin una cinquena part d'allò que el Govern va decidir perdonar a aquestes quatre-centes famílies del país. Quina ironia! Setanta milions causen el problema, i vostès van deixar de recaptar, de quatre-centes famílies del país, fa només alguns mesos, això sí, amb la complicitat dels seus socis, tot i que ara sembla que gairebé no es coneixen, del Partit Popular.

Quan es pagaran els endarreriments? Quan es pagaran aquests 700 milions d'euros, bona part dels quals vostès encara els deuen. Perquè el problema és que plou sobre mullat. No només hi ha un problema de liquiditat. El problema és que aquests 700 milions d'euros que el mes de febrer denunciaven les entitats, bona part encara es deuen. De quina forma afrontarà això el Govern? En definitiva, de quina forma el conseller liderarà la crisi social que hi ha hagut en aquests últims dies en el nostre país.

Nosaltres entenem –ho reitero, conseller– que vostè no ha estat a l'altura de les circumstàncies. I això és lamentable, perquè podem pressuposar-li, a vostè, coneixement del sector; podem pressuposar-li passió, fins i tot, pel sector. Però els governants no només necessiten això, els governants necessiten que en moments de crisi, en moments de tensió, els seus governants estiguin a l'altura de les circumstàncies. I vostè, en aquesta crisi, conseller –i em pesa molt dir-ho–, no hi ha estat –no hi ha estat.

El nostre grup parlamentari ha proposat, en els últims mesos, diferents solucions. El mes de febrer li plantejàvem una proposta de resolució en la qual hi havien diferents mesures per intentar resoldre, d'una banda, el deute que hi havia pendent amb les entitats socials i, de l'altra, els problemes de liquiditat.

I què demanàvem en aquesta proposta de resolució? Doncs, home, coses tan senzilles de complir com, per exemple, que el Govern de la Generalitat establís un pla de pagament. Ni tan sols li dèiem al Govern quan havien de pagar, però, com a mínim, sí que tinguessin els missatges les entitats de quan cobrarien.

I dèiem també que el Govern es fes càrrec de les despeses de tresoreria, les despeses financeres que això, que aquests endarreriments i aquests problemes de liquiditat acabarien reportant en les entitats socials del país.

Li demanàvem també que el Govern establís una línia de finançament de circulat per a les entitats socials del país. Li demanàvem també que es fixin, de forma molt clara a través d'uns convenis, els terminis de pagament, i que es compensessin aquelles entitats en les quals hi hagués endarreriment. I demanàvem també que s'agilitzés l'emissió de certificats de reconeixement de deutes. Això li ho demanàvem el mes de febrer; fa un munt de setmanes, fa un munt de dies.

Què més ha proposat el nostre grup parlamentari? Doncs, home, en el seu moment, mentre que els seus socis acabaven provocant..., els seus socis del Partit Popular acabaven provocant una cosa inèdita en la història pressupostària d'aquest país, que és acabar provocant que aprovéssim –que s'aprovés en aquesta cambra–, amb la seva complicitat, un pressupost desequilibrat amb més de 90 milions d'euros, altres grups parlamentaris, entre els quals el nostre, li plantejàvem un seguit de mesures –que, a més, el conseller Mas-Colell les va valorar de forma positiva– per incrementar els ingressos amb un mínim de 759 milions d'euros; amb propostes que anaven, doncs, per exemple, a un fons per als dipòsits bancaris, a la recuperació de l'impost de successions –que només paguen, ho repeteixo, el 0,000004 per cent de la població. No em cansaré de repetir-ho, perquè em sembla que avui ho hem de dir moltíssimes vegades, perquè el conjunt de la població sàpiga exactament quines són les prioritats que estableix el seu Govern. Tot això, i a més a més què varen fer?

Doncs, mentre els seus socis els tanquen la porta al concert econòmic –per cert, haurien d'haver negociat segurament el concert econòmic amb el Partit Popular de Navarra o del País Basc, segurament hauríem tingut una altra resposta–, el nostre grup parlamentari els donava suport.

Els hem donat suport en un munt d'ocasions per intentar resoldre no només els problemes de liquiditat, sinó els problemes d'ingressos que té el Govern de la Generalitat. I vostès han triat uns altres socis i s'han posat l'enemic a dintre. I quan diem «s'han posat l'enemic a dintre», se l'han posat de forma literal, però també de forma figurada. De forma literal, perquè vostès..., i abans ho comentava el conseller Mas-Colell –ho comentava–: «No, no, és que resulta que hem de prio-

ritzar el pagament del deute bancari.» Però és que això és un resultat d'una llei d'estabilitat pressupostària que vostès van aprovar conjuntament amb el Partit Popular. Per tant, vostès són captius de les prioritats que en el seu moment varen lligar amb el Partit Popular.

Quines solucions hi ha en aquest moment? Perquè voldria centrar una bona part de la intervenció en les solucions. Doncs, ens plantejem que hi hagi una mesa d'urgència en la qual hi hagin tots els agents implicats. I quan volem dir «tots els agents implicats», per intentar establir mecanismes; d'una banda, per intentar discriminar de forma positiva aquelles entitats que tenen majors problemes per superar el mal tràngol al qual s'han vist sotmesos pel Govern, ja sigui perquè tenen una part important de despeses de personal, perquè són entitats més febles des d'un punt de vista de recursos, perquè tenen més recursos derivats de l'Administració pública. Que es creï una taula d'urgència, que es reuneixi de forma periòdica –si convé, cada setmana; si convé, cada dia–, per intentar vehicular propostes que permetin evitar que el mes d'agost, que el mes de setembre, que el mes d'octubre ens trobem en una situació semblant.

Quina altra proposta? Doncs, abordar de forma molt clara –i, en aquest sentit, ens adrecem al conseller d'Economia– propostes per incrementar els ingressos de la Generalitat.

Vostè l'altre dia va fer un gest que –probablement a algun altre grup parlamentari no li ha agradat– a nosaltres ens va agradar: vostè es va plantar i no va anar al Consell de Política Fiscal i Financera. Però és que no n'hi ha prou amb això. Probablement hauríem d'aprendre de les lliçons que donava el senyor Cristobal Montoro. Què deïa el senyor Cristobal Montoro, fa només algunes setmanes? Doncs, deïa que no pensava complir l'Estatut, no pensava complir la disposició addicional setena de l'Estatut perquè no tenia diners. Probablement haurem de posar un cartellet a totes les oficines de l'Agència Tributària dient-los, als veïns i veïnes, als ciutadans i ciutadanes, que si no volen pagar els seus impostos perquè aquell mes no els va bé, perquè tenien un altre recurs, doncs, segurament, que ho facin. Perquè això és el missatge que dona el màxim responsable d'hisenda de l'Estat espanyol.

Doncs, quina resposta pot fer? Doncs, donar resposta a allò que comentava el senyor Cristobal Montoro. Doncs que no pagui les quotes de la seguretat social dels treballadors públics, o que estableixi altres mesures de força per establir la prioritat màxima d'aquest país, que haurien de ser les persones més febles, les persones més necessitades.

Vostè té un munt de solucions per aplicar. Planifiquin, governin, liderin i, sobretot –sobretot–, evitin un mal tràngol a la gent més necessitada d'aquest país. Perquè està bé que vostès tinguin l'obsessió de complir un zero coma no-sé-quant percentatge del seu programa electoral –segurament que en aquests moments només tenen un únic punt del programa electoral complet, que és aquest que diu que suprimiran l'impost de successions–, però estaria bé que no oblidessin que al darrere d'això hi ha un munt de propostes, un munt de mesu-

res i, sobretot, propostes que haurien d'anar en benefici d'aquells que més ho necessiten, que són els ciutadans normals i corrents d'aquest país.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Mixt i del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López i Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta. De la compareixença dels dos consellers ens ha semblat entendre dues coses: una, que han tingut un problema de liquiditat en el mes de juliol, i, una altra, quines són les causes d'aquest problema de liquiditat.

Em fa una certa gràcia que anomenen un problema de liquiditat el que en realitat és un problema de solvència, el que ja s'està convertint en un problema de... –i ho ha esdevingut fa temps–, un problema de solvència. Però, en fi, per entrar en la seva explicació, diguem-ne, baixada de to, entrem en el problema de liquiditat. Vostès no han donat cap dada. No sé què han vingut a dir. A banda de fer una sèrie de lloances d'aquestes que en Aragó en dirien *mucho te quiero, perrico, pero pan poquico*, a banda de fer això, quina explicació concreta han donat, d'aquest problema de liquiditat i de com han exercit la funció de qualsevol política, entre elles la d'un govern, encara que sigui d'una autonomia del Regne d'Espanya, que és prioritzar?

En aquesta prioritització, ens haurien d'explicar per què han prioritzat deixar de pagar 70 milions justament a aquest sector: per què 70 milions, per què en aquest sector. Per tant, ens haurien de dir quina era la seva obligació de pagament; quines eren les seves previsions d'obligacions de pagament en el mes de juliol; quines eren les seves entrades, entrades reals..., no les entrades fictícies, comptables i imaginàries que el senyor Mas-Colell apunta en la liquidació de pressupostos de les quantitats que no ha cobrat, sinó quines són les seves previsions d'entrades reals en el mes de juliol; quina diferència hi havia entre una cosa i l'altra, des del moment que deïen que en el mes de juliol tindrien... –hem pensat, no ho han dit expressament, però, en fi, s'ha de pressuposar–, que vostès en el mes de juliol tindrien menys ingressos que despeses. I que, davant d'aquests «menys ingressos que despeses», quina era la xifra i per què concretament ho han aplicat a aquest sector en concret, i per què aquesta quantitat de 70 milions. Perquè sense aquesta informació..., clar, no sabem ni quina era la xifra, ni sabem per què concretament han prioritzat això. Per què no han deixat de pagar, per exemple, les subvencions a *La Vanguardia*?

Per què no han deixat de pagar les subvencions a *La Vanguardia*, senyor Mas-Colell? Per què no han deixat de pagar el repartiment d'exemplars gratuïts de *La Vanguardia* a rodalies? –cosa que d'alguna butxaca surt, que és de la butxaca dels ciutadans, dels contribuents. Per què no han deixat de pagar altres coses, per exem-

ple, doncs, aquesta plètera d'assessors, que vostès van començar dient que els reduïrien i ara en aquest moment és molt més alta que la que tenia el malèfic Govern anterior? Per què no han convençut els seus assessors que també, doncs, esperessin un mes a cobrar?

Quina explicació han donat a això? Cap –cap–, quant a ingressos; cap, quant a despeses; cap, quant a quina era la xifra de dèficit de juliol o de dèficit de tresoreria de juliol. I per què concretament, d'aquests 70 milions, els perjudicats han estat justament aquests i no d'altres?

Perquè, és clar, vostès mentrestant fan unes altres coses; per exemple, per posar un cas concret: un assessor que, com a assessor, diu que no cobra. Però vostès, en una empresa que es dedica exclusivament a la gestió de peatges, permeten que el senyor Alemany cobri 2 milions d'euros l'any –dels diners que es cobren dels contribuents –cap problema.

També permeten una altra cosa: també permeten que en el Consell Social de la Universitat de Barcelona, en el qual l'anterior president no cobrava ni un cèntim, quan entra el senyor Alemany, com a president del Consell Social, es posa –s'autoposa– una retribució de 2.000 euros mensuals, a sumar als 20 milions anteriors i altres quantitats. Per a això no hi ha problema, no? Per a això no hi ha problema de liquiditat. El problema de liquiditat és per a les residències, per a la gent desassistida, per al tercer sector; per als altres no hi ha problema de liquiditat.

Donin les xifres i llavors podrem, diguem-ne, jutjar si la seva prioritització és una prioritització assenyada, una prioritització que es pot admetre o, en canvi, és una prioritització que no té el més mínim fonament d'equitat de polítiques públiques, i que a més el que fan és...: «Oh, és que com que els del sector són tan voluntaris i de tota manera ho faran igual, perquè a més la llei no els obliga a no poder fer res durant un mes, perquè de tota manera han de fer la prestació, cobrin o no cobrin», com s'ha afanyat el senyor Cleries a recordar-nos que ho diu la llei, doncs, com que no tenen cap mena de retorsió possible a realitzar, doncs, són aquests. És això el seu criteri, del Govern?

Per altra banda, quant a la qüestió de fons..., miri, escolti, vostès ja fa un any i mig que no fan més que plorar, plorar i plorar. Setanta milions d'euros, què són? El que Espanya ens roba en dia i mig, a la seva vista, ciència i paciència. Perquè que l'autor d'això és el Govern espanyol, l'anterior i l'actual..., això, ja ho sabem. Que el culpable per acció és el Govern espanyol, que incompleix les seves obligacions de pagament a la Generalitat de Catalunya i als ajuntaments, això ja ho sabem, no és cap novetat. Ja ho va teoritzar, fa molts anys, Alfonso Guerra quan va dir allò que el sistema de finançament de la Generalitat tenia un objectiu: «Que tenguin que venir cada año, los catalanes, a por alpiste.» Ja fa molts anys que ho va escriure Trias Fargas en el llibre de «l'asfíxia premeditada», de la qual vostès ara són testimonis de primera fila, del que suposa l'asfíxia i del que suposen, també, la premeditació i l'asfíxia.

Però fa any i mig que diuen això. Que han fet per resoldre-ho? I no em parlin ara del pacte fiscal, si us plau!

Durant un any i mig no han fet res, i saben de sobres que està abocat al més absolut dels fracassos. Per tant, no em parli de solucions fictícies, parli'm de solucions reals. Perquè durant un any i mig l'única cosa que fan vostès és plorar: «És que no compleixen –és que no compleixen, és que no compleixen–, és que són deslleials.» Ja ho sabem, això; ho sabem de sobres. Però vostès, a banda de plorar, són capaços de fer alguna cosa per evitar-ho? Són capaços de fer alguna cosa per evitar que cada dia ens robi Espanya 45 milions d'euros, segons els càlculs del senyor Mas-Colell? Són capaços d'evitar-ho? Han fet alguna cosa per evitar-ho durant aquest any i mig que fa que governen, a banda que la culpa la tenia el Govern anterior?

No és la meva funció defensar el Govern anterior, però sí donar una dada. Escoltin, vostès no fan més que dir que el Govern anterior malbaratava els recursos. Doncs, bé, el Govern anterior, i els anteriors –i els anteriors–, des de l'any vuitanta, per no anar més lluny –per no anar, diguem-ne, a la Generalitat Tarradellas, sinó des de l'any vuitanta–, van acumular un deute..., en trenta anys de Generalitat van acumular un deute d'uns 32.000 milions d'euros. Vostès en un any i mig han augmentat aquest deute un terç més –més–; que estan pels 42.000-44.000 milions d'euros, no? Per tant, doncs, aquesta frivolitat en la despesa, aquest allau de despesa no és la causa, perquè és la que continuen fent vostès quant a l'endeutament, d'una manera exponencial; per això no tenen solament problemes de liquiditat, sinó problemes de solvència.

Per tant, nosaltres ja els vam donar una proposta de solució, a la qual vostès van votar que no –que no els ho tornarem a dir– i que és: «Escolti, no paguin a Espanya.» No paguin les retencions. No paguin les retencions de seguretat social, d'IRPF, d'IVA. No les paguin. No les paguin i amb aquests diners atenguin el tercer sector i atenguin la resta de sectors que a Catalunya estan escanyats, que estan ofegats, i som ja els líders de destrucció d'ocupació i de destrucció d'empreses. Mentrestant, vostès, a banda de plorar i a banda de fer algun gest d'aquests de no anar a una reunió, però dir immediatament: «Però cap problema, eh? A la reunió no hi anirem, però acatem i complim allò que en la reunió s'ha decidit sense la nostra presència.» Llavors..., de què parlem? Que s'ha estalviat un bitllet d'Iberia, senyor Mas-Colell? Bé. Està molt bé, eh?, per abaixar el dèficit públic està molt bé que vostè no hagi gastat una anada i tornada amb Iberia a Madrid –o en una altra línia.

Llavors: dades, compromisos. Quan pagaran? Quan van decidir que no pagarien concretament 70 milions i concretament d'aquest sector? I què van decidir que sí que pagarien a altres sectors i altres quantitats? I els diners ja saben on són: en el tren que cada dia se'n va a Espanya i s'emporta 45 milions d'euros de Catalunya. Agafin aquest tren. Aturin-lo.

Mentrestant, ni ens creiem els seus planys, ni ens creiem els seus plors. Perquè Catalunya i el poble català no necessita un govern que plori, necessita un govern que resolgui problemes i no que els creï.

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Conseller Mas-Colell i conseller Cleries..., saludem també, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, els representants de les diverses entitats del sector social que ens acompanyen en aquesta sala per seguir el desenvolupament d'aquesta sessió. Gràcies, consellers, en primer lloc, per la seva immediata predisposició a comparèixer en aquesta Diputació Permanent, i gràcies per comparèixer i donar la cara. Aquest és un govern, com he dit abans, que dóna la cara i que no s'amaga.

Però jo aquí sí que vull fer un incís que no és menor: una cosa és donar la cara per coses o problemes que tu generes i l'altra és haver de donar la cara com a conseqüència d'un fet motivat per unes circumstàncies que un no ha generat, com és el cas que ens ocupa. I això ja té més mèrit. I això, sobretot, ja és més empipador, i més quan es dóna la circumstància que aquells que en seu parlamentària exigeixen moltes i moltes coses, en són gran part del que..., sí que haurien de donar la cara perquè tenen molt a veure amb els motius que acaben generant el problema que avui tractem –i després m'hi referiré.

Per tant, consellers, gràcies per la seva actitud, i també gràcies per les seves detallades explicacions. De fet, no hi ha més sord que aquell que no vol sentir, perquè tot de preguntes que els hem fet són justament respostes que vostès havien donat abans.

I una altra cosa que ha canviat... –deia el senyor Herrera que han de canviar les formes–, una altra cosa que ha canviat amb el nou Govern és que s'ha deixat d'enganyar. Perquè abans, a base d'anuncis que no s'acabaven complint, s'anava tirant endavant. I per això nosaltres agraïm les explicacions i la serietat d'aquestes.

També en aquest sentit, i més que agraïment, el nostre reconeixement a les entitats socials, moltes d'elles, com he dit, avui presents, que són aquelles a les quals se'ls ha hagut d'ajornar una sèrie de pagaments aquest mes de juliol. Entenem les seves queixes, i són legítimes; un ajornament d'un pagament sempre genera distorsions i tensions. Però igualment ens consta que, malgrat aquest ajornament puntual d'aquest mes i malgrat moltes adversitats acumulades, estan redoblant els esforços en molts ordres per garantir el servei als seus usuaris i als seus beneficiaris.

I ens consta que ho fan no pas perquè en un cas com aquest la mateixa llei els hi obliga, i no pas perquè quan l'Administració concerta serveis també les entitats socials, aquestes, han d'acreditar una solvència financera que els hauria de permetre fer front a una situació puntual com aquesta. No ho fan per això, i per això ho volem destacar, sinó que ho fan mogudes per la naturalesa i per aquesta actitud constructiva i positiva, i sobretot de dedicació i de compromís, com ha dit el conseller Cleries, cap a aquelles persones que són destinàries dels seus serveis.

I situacions com aquesta que ens toca viure, molt i molt fumudes en l'ordre econòmic, posen encara més a prova i reforcen justament la solidesa d'aquestes entitats. I per això parlem de reconeixement, no tant d'agraïment, sinó de reconeixement, pel que fan i com són capaces d'abordar i plantejar en moments tan adversos com els actuals.

Contrasta, aquesta actitud, la dels uns –entitats i Govern–, intentant cercar solucions malgrat les adversitats, contrasta, si m'ho permeten, amb la lamentable actitud d'uns altres, i em refereixo a la majoria de grups que m'han precedit en l'ús de la paraula. I en especial respecte a aquells que tenen gran responsabilitat en com i per què s'arriba a aquesta situació tan problemàtica de la tresoreria de la Generalitat. Contrasta, aquesta actitud constructiva de les entitats i del Govern, amb una actitud que regalima derrotisme i demagògia pels quatre costats, i com deia abans, a l'hora de la votació, si m'ho permeten, trufada de cert cinisme polític. Perquè és inaudit que els que són en gran part els causants del problema es dediquin a fustigar aquells que intenten solucionar-lo.

Senyors del nou tripartit renascut, senyors representants també del Govern central, vostès jo crec que abans d'exigir, com han estat fent avui, una cosa i una altra i exigir l'impossible, jo crec que abans s'haurien de plantejar si els caldria una disculpa per la seva part de responsabilitat que tenen en el que avui ens ocupa. I ho haurien de fer perquè si avui tenim la situació que tenim, si avui no hi ha prou diners per fer front als pagaments obligatoris, és bàsicament per dos grans motius: un, la liquiditat no garantida, ni garantida ni sincronitzada respecte als moments dels pagaments quan arriben els ingressos –i després en parlaré–, i un altre, un dèficit estructural del pressupost que fa que les obligacions siguin superiors a les possibilitats per fer-hi front. Aquest estirar durant els darrers anys molt més el braç que la màniga s'acaba pagant molt car. I algú va estirar molt més el braç que la màniga, i això algú ho ha de pagar –això algú ho ha de pagar. I això vol dir que cada mes, trinco-trinco, genera obligacions en la tresoreria de la Generalitat. I d'això, en té la culpa el Govern actual? Vostès saben –i per això els deia aquesta part del cinisme a les seves intervencions, polític– que no sols no van deixar un duro a la caixa, sinó que van deixar una caixa plena d'hipoteques, però per a anys i per a panys.

Mirin, el tema que ens ocupa avui, el que els preocupa a vostès –que, per cert, demanen explicacions a altres consellers que no han demanat la seva compareixença, però com que avui fan tota una olla barrejada...–, el tema que ens ocupa avui es refereix a 70 milions d'euros de què no s'ha pogut disposar aquest mes per pagar concerts a entitats en el camp social, entre molts d'altres, no només a aquestes entitats; i això el conseller ho ha dit. Saben, aquest mateix mes de juliol, quant s'ha hagut de pagar d'interessos i venciments de préstecs a bancs, només aquest mes de juliol? Quatre-cents quaranta-tres milions d'euros. Però és que hi ha més, perquè el problema del Govern anterior no va ser només tirar d'entitat i d'endeutament de bancs i caixes. Vostès el que van fer –i aquí la sindicatura

els va avisar moltes vegades—..., vostès van fer un ús i un abús del que en diem «pagaments diferits», allò de: «Empresa, fes-me aquest equipament o aquesta infraestructura o l'altra, o et compro aquest solar, i ja t'ho aniré pagant en trenta, en quaranta, en cinquanta anys. Els primers anys no et pago re, i d'aquí a tres anys començarem a pagar.» I ara s'han de pagar. Fins al 2109, fins al segle que ve, van comprometre despesa, vostès! I això va fent un *suma y sigue* que cada mes, això cada mes s'ha de pagar i això vol dir afectar la tresoreria. Només aquest mes de juliol s'haurien de pagar, d'aquests pagaments diferits, a més a més d'aquells 443 milions d'euros, 185 milions d'euros d'aquests pagaments diferits. I això no són ni bancs ni caixes, això és com tot allò que va dir: «Nosaltres ho fem, i el que vingui ja ho pagarà.» Si no haguessin tirat tant de veta amb aquest mètode, com, hi insisteixo, la sindicatura els anava avisant una vegada i una altra; si en comptes de tirar només la meitat de veta..., aquest mes aquest problema dels 70 milions d'euros no l'hauríem tingut.

Amb aquesta hipoteca que van deixar, que pesa com una llosa, hi insisteixo, cada mes en la tresoreria de la Generalitat, vostès, senyors del tripartit, creuen que estan en condicions de venir amb segons quines exigències i segons quins discursos?

I si a això hi sumem l'altre problema, que a la tresoreria la liquiditat de què disposem, al no tenir ni la caixa ni la clau de la caixa, ens ve en funció del que decideixi el Govern central, i aquests actuen en funció de les seves prioritats i les seves necessitats i no pas de les nostres necessitats, cada mes és un interrogant del que disposarem i del que no disposarem. Del que disposarem i del que no disposarem, atenció!, dels nostres diners; perquè els diners que reclamem no són diners d'altres, sinó que són diners nostres, no? Per això, senyor Calbó, també permeti'm que li ho digui, no?, quina gosadia, la seva intervenció. Vostè participa del partit el Govern del qual ens està asfixiant a nivell de tresoreria, a nivell econòmic i, en canvi, vostè avui reclama al Govern que respiri absolutament a fons, no?

Tot això ens carrega de raó en el termini més immediat per reclamar al tresor de l'Estat —i ho ha dit el conseller— liquiditat, però liquiditat sense condicionants polítics, perquè hi tenim tot el dret, perquè són els nostres diners. I sobretot, sobretot, ens carrega més de raó per reclamar la clau de la caixa i la caixa dels diners, de tots aquells diners que paguem els catalans i les catalanes, perquè els catalans i les catalanes generem prou recursos, i més que suficients, per no haver de passar per tràngols com aquest que avui ens ocupa, no?

I per això ens sorprèn que tant el PP com els PSC girin l'esquena, com van fer la setmana passada, al que seria abordar la major, la solució amb majúscules, per solucionar, entre d'altres, aquest tipus de problema de tresoreria. Quanta exigència cap a una Generalitat limitada i asfixiada per un sistema i un model com l'actual! I quanta renúncia i quanta submissió als interessos dels partits de l'Estat també en aquesta matèria!, encara que sigui a costa del benestar dels catalans i de les catalanes. Per tot això se'ls veu massa el llautó i per tot això no són creïbles.

I per això, finalment, deixin-me, senyors de l'oposició, i especialment els que havien format part del tripartit, que denunciï l'extrema demagogia i l'alarmisme entorn del que ens ocupa avui, en aquesta Diputació Permanent, alarmisme que volen i que tossudament segueixen volent generar. Estan portant la instrumentalització política dels problemes d'algunes entitats a uns límits, si m'ho permeten, molt penosos. Les mateixes entitats diuen que el servei està garantit. Per què vostès van dient el contrari i parlant de gent desatesa i que deixem tirats els més vulnerables, etcètera? No han sentit el criteri de pagaments? No han volgut escoltar els consellers? Jo els demano que em diguin quin deixem de pagar.

Hi ha un pagament que es fa cada mes, prioritari, que afecta tres àmbits. Venciments financers: deixem de pagar?, de tornar els diners als bancs i caixes? Ho deixem de fer? Perquè potser aquest mes solucionarem el problema dels 70 milions, però no ens deixaran calés mai més. Ho deixem de pagar? M'agradaria que em contestessin. Les nòmines, de tot el sector públic i les nòmines delegades: deixem de pagar les nòmines? —deixem de pagar les nòmines? No ho han contestat. I després, prestacions directes a persones, doncs, amb necessitats socials: complements de pensions més baixes, la renda mínima d'inserció, prestacions directes a persones i serveis a la dependència, acolliments d'infància, centres especials de treball..., deixem de pagar això que va directament a aquestes persones? Això no és tenir sensibilitat amb els més vulnerables, dins d'aquesta escala de pagaments que s'ha de fer? Perquè a la tresoreria hi el que hi ha, i si no n'hi ha més no es pot pagar, no es pot pagar bé.

No vinguin amb unes exigències impossibles. Deixin d'instrumentalitzar políticament i amb tanta demagogia i amb tant alarmisme que està fonamentat en la falsedat. No diguin que deixem tirada la gent més vulnerable. No hi ha re que sigui deixar més tirada la gent més vulnerable que tenir durant temps i temps milers i milers d'expedients penjats de persones que tenien dret a prestacions socials, com les de la dependència, senyor Bosch; i d'això la diputada que té al costat li pot donar moltes explicacions al respecte, i nosaltres demanaríem al conseller que ens refresqués les dades, que segur que les té, perquè això sí que és deixar penjada la gent que té dret a una cosa i es té l'expedient allà, oblidat en una caixa o en un calaix. O tenir quatre mil pisos buits, senyor Herrera. O no hi ha necessitats de vivenda en els més vulnerables? És ara que s'estan fent convenis amb entitats socials. Quatre mil pisos són els que vostès tenien penjats. Etcètera, etcètera.

Això sí, mentrestant subvencionem iots de luxe. Oi, senyor Nadal? I això sap quant és, senyor Bosch? Això és el 0,000001. M'entén? No resolíem els expedients de la dependència, però, en canvi, subvencionàvem els iots de luxe. Posats a posar exemples i a creuar dades, tots ens sabem.

Per això els faig una crida perquè deixin de crear tanta alarma a l'instrumentalitzar aquesta situació que s'ha donat. No diguin que defensem els més poderosos; aquest és un discurs absolutament tronat. I els impos-

tos d'aquí i els impostos d'allà. Perquè molta d'aquesta gent a què s'estaven referint, del 0,01 per cent, aquests sí que el que poden és agafar la seva residència, canviar de domicili, i llavors sí que no pagaran ni allà ni aquí.

Escolti, amb un dèficit fiscal de 16.500 milions d'euros, amb 45 milions d'euros que cada dia, dels catalans, se'n van a Espanya i no tornen, la seva solució és cargolar més amb impostos els catalans i les catalanes, que ja pateixen prou la fiscalitat més alta de l'Estat? També la fiscalitat més alta de les rendes més altes de la gent d'aquest país? Si aquesta és la seva proposta, cargolar més encara tot el que hi ha aquí a Catalunya, doncs, sí que anem «apanyats», no?

Per això ens saben molt greu les seves intervencions, perquè se'ls veu massa el llautó. Se'ls veu i se'ls nota massa el desig..., per la perdigonada que han fet, per la comparació d'exemples, se'ls nota massa el desig no d'ajudar les entitats socials... Perquè aquí avui han vingut a barrejar naps amb cols. No els interessa solucionar i defensar les entitats socials, perquè això, entre altres coses, ho podien haver fet durant set anys i no ho han fet. O alguns ho podrien fer ara, i podem parlar dels centres especials de treball i podem parlar de tot el que han deixat de pagar. A vostès no els interessa això, perquè si els interessés haurien predicat amb l'exemple. Vostès aprofiten això, una vegada més, per intentar desgastar al preu que sigui, a costa de qui sigui, el Govern de Catalunya, perquè ni els han escoltat. I, ho repeteixo, no hi ha pitjor sord que aquell que no hi vulgui sentir. La majoria de coses que han preguntat, els consellers els les han contestat, no?

Per això nosaltres valorem avui i aquí –i acabo com ho he dit al principi–, valorem i reconeixem sobretot l'actitud de les entitats, que estan legitimades per queixar-se, però que, a més a més, malgrat les dificultats afegides, lluiten per garantir el servei, per garantir a aquella gent..., que sobretot ho fan perquè es van ajuntar, perquè van crear una entitat per ajudar aquesta gent. I malgrat totes les dificultats, i més, de tresoreria, doncs, intenten garantir aquest servei.

I també volem reconèixer el paper del Govern, que enmig d'aquesta tempesta perfecta de finançament, de tresoreria, de manca de liquiditat, està fent tots els esforços per solucionar-ho, està donant la cara per allò que és responsabilitat seva; però també vostès li exigeixen que doni la cara per allò que no és responsabilitat seva, no?

Jo crec que avui aquí –i acabo, presidenta– hem vist la gran diferència. Uns, concentrant-se en la solució i en com es pot solucionar; i uns altres, recreant-se absolutament en els problemes. Nosaltres indubtablement farem costat a aquells –Govern i entitats– que estan concentrats a solucionar el problema, no ens afegirem pas a la dinàmica aquesta de recrear-se en el problema.

Moltes gràcies, senyora presidenta; moltes gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Ara els consellers... (Joaquim Nadal i Farreras demana per parlar.) Sí, senyor Nadal?

Joaquim Nadal i Farreras

Si m'ho permet, per al·lusions i contradiccions... (La presidenta dóna la paraula a l'orador.)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Jo no sabia que, quan el diputat Jordi Turull parlava en la seva primera intervenció de cinisme polític, el que feia era una descripció perfecta de la intervenció que tenia preparada. El màxim cinisme polític l'ha expressat ell avui aquí. Perquè nosaltres veníem, venim i vindrem a la Diputació Permanent a demanar explicacions, a proposar solucions i a esperar respostes del Govern, i en cap cas a un pim-pam-pum gratuït i frívol que el senyor Turull ha estat aplicant, amb falsedats que no poden fonamentar, algunes d'elles respecte al deute i a l'origen del deute. I encara a dia d'avui el deute a més llarg termini d'entitat que té el Govern de Catalunya té el seu origen en una adjudicació anterior al 2003, que és la Ciutat de la Justícia.

La presidenta

A continuació, tenen... (Jordi Turull i Negre demana per parlar.) Senyor Turull... (Remor de veus. Pere Bosch Cuenca i Joan Herrera Torres demanen per parlar.)

Jordi Turull i Negre

No, jo només volia...

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Turull i Negre

Sí. No, per contradiccions. Només vull posar en evidència, senyor Nadal, que vostè té la pell molt fina, perquè vostè representa que poden dir de tot, de qualsevol manera, amb qualsevol falsedat, com han estat les seves intervencions, i resulta que ara vostè ens dirà el que podem dir nosaltres i el que no podem dir.

Doncs, perdoni, en les afirmacions que jo he fet, en les xifres que jo he donat, no hi ha ni una sola falsedat. L'única falsedat que hi ha hagut, l'única falsedat demostrable que hi ha hagut és quan vostès van dir que aquest Govern agafava una situació amb un dèficit del 2,4 i va ser amb el 4,2. I problemes de dislèxia a vostès no se'ls coneixien. Per tant, van ser vostès els primers que van començar a enganyar. I per això ara està passant el que està passant: perquè vostès van dir que la situació era d'un 2,4, i era un 4,2. Cada dècima d'error, o d'engany, són 200 milions d'euros.

Per tant, aquí sortim d'estirar més el braç que la màni-ga, de 8.400 milions. I vostè sap que vostès van signar compromisos per d'aquí fins a l'any 2109. I això ho van signar vostès. I era per a un solar a la Zona Franca.

Moltes gràcies.

La presidenta

Senyor Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Només per fer un recordatori al senyor Turull. Senyor Turull, avui vostè se n'ha oblidat: tenim dos consellers aquí que compareixen, i estaria bé que vostès hagués dedicat un 0,00004 per cent de la seva intervenció a un dels dos consellers; com a mínim, per deferència a dos consellers que són del seu mateix partit polític.

La presidenta

Senyor Herrera.

Joan Herrera Torres

No, jo, més enllà de les falsedats que s'han dit i es poden acreditar, constatar que nosaltres hem fet propostes, que la senyora Eva Granados ha fet propostes, que el senyor Pere Bosch ha fet propostes. Altres portaveus no n'han fet.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Continuem amb els consellers, i té la paraula, en primer lloc, el conseller d'Economia i Coneixement, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. Moltes gràcies per les seves intervencions. A veure, aquí que les coses estiguin clares: aquí ens ha atacat tothom menys un partit, que és molt lògic que un dels grups parlamentaris no ens ataquí; per tant, jo em permeto donar-li les gràcies al senyor Turull (*remor de veus i rialles*), no esperaran que sigui d'una altra manera. Gràcies dobles, les gràcies els les dono a tots. I si el senyor Turull no ha presentat propostes és perquè m'imagino que deu estar d'acord amb el que estem fent, i ja està bé que això també s'expressi; al cap i a la fi, aquest Govern l'ha elegit algú.

Bé, faré uns comentaris generals, perquè em podria limitar a repetir el que ja havia dit. Intentaré –intentaré– no incórrer en una característica general de totes les intervencions –deixo fora l'última, eh?–, a saber: una menysvaloració del nivell d'intel·ligència del ciutadà català. És a dir, jo crec que el ciutadà català entén perfectament el que està passant, i, per tant, procuraré pensar en aquests termes.

També vull dir que hi ha una frase que l'han dit al Partit Socialista amb la qual estic totalment d'acord, i és que a Catalunya tenim una gran sort amb el tercer sector que tenim. No sé si tenim una gran sort amb el Partit Socialista que tenim, potser sí o potser no; però amb el tercer sector, certament, tenim una gran sort. Moltes gràcies, ho repeteixo, per la feina que aquest sector està fent en unes condicions molt difícils.

Comentaré cada intervenció, però abans dos temes generals, que de fet són repeticions però que em sembla que són importants.

Primer, quin és el problema, quina és la natura del problema? La natura del problema que avui ens porta aquí és *liquiditat i tresoreria*. És a dir, la caixa està buida; una vegada s'han repartit els diners, la caixa..., avui, demà, demà passat. O sigui, no hi ha cap canvi impositiu que resolgués aquest problema, cap, ni un, perquè els canvis impositius són a més llarg termini. Aquest és el problema. En tenim cent i n'hauríem de tenir cent vint per atendre –això és simbòlic, eh?– les nostres obligacions mensuals.

I per què tenim aquest problema? Tenim aquest problema perquè s'han tancat els mercats. No ens ha passat només a nosaltres, està a punt de passar-li també al Regne d'Espanya, i tant de bo no li passi, eh?; tant de bo no li passi, però ens pot passar a tots, fins i tot a les millors famílies, en les circumstàncies actuals. Està passant a empreses, etcètera. Ens ha passat a nosaltres.

En aquestes condicions, jo ja he dit més d'una vegada que no tenim altre banc que el Tresor del Regne d'Espanya. I això, mirin, no em crea cap complex. Contribuïm amb molts diners al Regne d'Espanya, li emplenem les arques, i, per tant, tenim dret a rebre bon servei. I en aquest moment, ja que el mercat no proveeix els serveis financers, és lògic que els proveeixi el Regne d'Espanya, en la mesura que pugui, que també admetré..., ja he dit que també pot tenir dificultats.

El fet és que en aquests moments aquest únic banc que tenim proveeix els serveis imperfectament. Simplement, no ens proveeix la liquiditat que necessitem per al nostre funcionament normal. Què vol dir «el funcionament normal»? Vol dir, com a qualsevol institució, que necessitem tresoreria per a tres finalitats, eh?

Una és perquè els ingressos i despeses no van coordinats. Hi han puntes de despesa, hi ha puntes d'ingressos, i l'activitat financera normal és que es proveeix per crear la sincronització. Aquesta és una funció.

Una segona funció, en aquests moments, és refinançar els venciments de deute. Encara estem en la fase en què estem augmentant el deute. Crec que algú ens ho ha retret, no?, que estigui augmentant el deute. Deu ser el mateix que ens retreu que no fem prou dèficit. És el mateix, eh?, si es vol dèficit vol dir que hi ha més endeutament. Però, en fi, tanco el parèntesi. Encara estem en fase, per tant, de limitar el creixement del deute i, per tant, de refinançament del deute que ve vençut.

Sincronització, refinançament del deute i, en tercer lloc, el nostre pressupost, aprovat per Europa i per totes les instàncies internacionals, però sobretot pel Parlament de Catalunya, diu que anem a un dèficit de l'1,5. És un dèficit aprovat i pressupostat, això són 3.000 milions, la qual cosa vol dir que el nostre banc ens ha de proporcionar liquiditat per 3.000 milions, una mitjana de 250 mensuals.

Aquest banc que dic que és imperfecte –però tampoc és inútil, ni molt menys– ha anat trampejant, ha anat... –però la paraula és «trampejant»–, amb plans que no són ni sistemàtics ni ordinaris; plans extraordinaris que acabem, que es prorroguen, que s'interrompen i que, per tant, no constitueixen una institució financera d'intermediació eficient, ni molt menys. Hi ha hagut l'ICO Pro-

veedores, hi ha hagut l'ICO Deute, hi ha hagut l'ICO Local, i ara se'ns diu que hi haurà el Fons de liquiditat. El Fons de liquiditat no existeix! Algú ens ha dit: «I per què no el demanen? –i per què no el demanen?» Escolti, no existeix, no es pot demanar el que no existeix. I no en sabem les condicions. És obvi que la nostra inclinació és a utilitzar-lo, perquè el pensem com un mecanisme normal i rutinari de liquiditat, però també..., vostès no voldran que el Govern de Catalunya vagi donant xecs en blanc! Volem veure'n les condicions, volem veure'n les condicions precises. I ja ho hem dit: ja esperem condicionaments econòmics, tothom els té, fins i tot les millors famílies els tenen, condicionants econòmics. El que no admetrà seran condicionaments polítics, eh? Però espero que tot això es mantingui al nivell que s'ha de mantenir i que no es barregin coses que no s'hi han de barrejar. Per tant... Escolti, però no està disponible, ara. I precisament el que exigim, demanem, insistim, és que estigui disponible com més aviat millor, perquè aquest banc i aquest intermediari han de facilitar aquesta funció.

I amb això vaig –i, senyor Calbó, vagi-s'ho apuntant– a què podem garantir en el futur. Diuen: «Des de quan ho saben?, des de quan no ho sabem?», «Escolti, doni'ns un calendari», això ho ha demanat tothom. Queda bé demanar-ho. Doncs, no els puc donar cap calendari, no puc garantir res. Perquè això depèn que aquest banc que tenim funcioni pròpiament; depèn del fet que hi hagi Fons de liquiditat, depèn que el Fons de liquiditat tingui suficients diners o que hi hagin altres mesures, etcètera. Però o el Govern d'Espanya, aquesta institució a la qual, ho repeteixo, contribuïm amb molts impostos, ens envia liquiditat, o aquest problema es repetirà, i es repetirà cada mes. Esperem que no passi –esperem que no passi–, però apunti-s'ho, senyor..., apunti-s'ho, perquè de tots els d'aquí –de tots els d'aquí– vostè és el que deu saber alguna cosa més, perquè vostè, encara que no ho sembli, està governant, està governant a Espanya, o sigui, vostè està governant en el banc aquest que ens ha de proporcionar la liquiditat i que en aquest moment és un banc imperfecte.

Per tant, això és el que hi ha. I a més a més ho saben tots vostès, això, ho saben perfectament bé. El que passa és que queda bé demanar: «Vostè, comprometi's a pagar», etcètera.

Aquest és el primer..., la natura del problema.

Segon, hi ha el tema de les prioritats, eh? Perquè, és clar, evidentment, quan ens trobem amb una situació com aquesta, amb la qual no ens agrada trobar-nos, es planteja com es paga o es deixa de pagar. En primer lloc, que quedi molt clar..., que més d'una vegada s'ha dit que com és que el primer que es fa és no complir amb les entitats socials, perquè és el primer o l'últim de la cua, segons com ho vulguin mirar. Escoltin, estem aquí parlant d'aquest tema perquè vostès ho han demanat! Vostès no han demanat parlar de concerts sanitaris, de concerts educatius, de lloguers... (*Veus de fons.*) Sí, el senyor Calbó ho ha demanat, però no ho devia demanar formalment, eh? (*Veus de fons.*) Bé, d'acord, doncs, vostè va demanar-ho, però s'ha quedat en minoria, es veu. (*Remor de veus i rialles.*) O parlar de lloguers, o parlar..., etcètera. O sigui que... Bé, bé, si jo vinc a parlar del que em demanin que parli, eh?, però que quedi clar

que si estem parlant d'aquest tema, que és un tema molt important i és un tema de gran sensibilitat, no és perquè no hagi estat una prioritat del Govern, perquè aquesta ha estat una prioritat fonamental.

A veure, anem per passes. Primer hem dit que es pagava el deute. És interessant veure aquí que hi ha dues formacions polítiques que s'apunten a la via argentina i a la via de Felip II, que és la de no pagar el deute sobirà. Facin-s'ho mirar, si us plau, facin-s'ho mirar, perquè jo no sé a quin món viuen.

Parlen dels bancs. Escolti, vostè no coneix ningú que hagi comprat bons de la Generalitat? No coneix ningú? Potser la seva mare, potser la seva tia o potser el seu cosí han comprat bons de la Generalitat. Doncs, quan vostè diu que això s'ha de repartir i això no s'ha de pagar, digui'ls-ho –digui'ls-ho–, que Esquerra Republicana de Catalunya considera que ha d'haver-hi un quitament amb el deute. No, no, vostès i els... Em sorprèn més de vostès que d'Iniciativa per Catalunya. Iniciativa per Catalunya jo crec que estaria disposada a jugar amb això més que vostès, però m'ha estranyat més de vostès, eh? Però..., que estan contemplant les possibilitats de quitaments a la brava. Perquè això, ho repeteixo, no és ni Grècia, eh?, això és l'Argentina.

A partir d'aquí, és clar que hem prioritzat. Els repeteixo les prioritzacions.

Hem pagat la nòmina. Si vostès consideren que això no ha de ser la segona prioritat, escoltin, expressin-ho –expressin-ho. El desembre passat, quan recordin que durant uns dies hi va haver la possibilitat que no paguéssim..., que ajornéssim el pagament de la paga extra, vam detectar molt poca comprensió en els grups parlamentaris sobre aquesta possibilitat. Però, vaja, si tenen idees a aquest respecte, expressin-les, si us plau.

Per cert, l'experiència el desembre passat també demostra la influència del món exterior; aquí no vivim en una bombolla. El que va passar ahir a Frankfurt tindrà implicacions; el que pot passar demà torna a tenir implicacions. En el cas de desembre, el problema es va resoldre perquè el 22 de desembre el Banc Central Europeu va fer una injecció brutal de diners sobre el sistema. En fi...

Després, han vingut prioritzades tota una sèrie de despeses socials; el conseller les ha enumerades. O sigui, no és que no s'hagi..., s'ha prioritzat el sector social; s'ha prioritzat, en alguns aspectes, per sobre d'educació i per sobre de sanitat. Sanitat..., que els concerts han estat al mateix nivell que els concerts de sanitat i els concerts educatius. Si vostès pensen que els concerts socials han d'anar per endavant dels concerts educatius i dels concerts sanitaris, diguin-ho, si us plau, diguin-nos-ho, perquè ho tindrem en compte.

També els vull dir altres coses que hem deixat de fer, perquè no pugui haver-hi cap confusió a aquest respecte. No em fa orgullós el que ara diré –ja ho he dit abans–: no hem pagat subvencions, no hem pagat proveïdors, no hem pagat lloguers, no hem pagat la llum, no hem pagat la telefonia, no hem pagat la neteja, no hem pagat la vigilància, no hem pagat els peatges a Abertis, eh? Els agrada sentir-ho?: no els hem pagat, els

«peatges a l'ombra» d'Abertis. I, per cert, no puc deixar de dir que el president del Consell Social de la Universitat de Barcelona, el nou president, ha renunciat a tot tipus de remuneració, o sigui que assabenti-se'n millor.

I també en impostos, etcètera, doncs, estem negociant al màxim. Això és part de les nòmines, però aquí hi han uns marges de flexibilitat que els estem «apretant» al màxim. Per cert –per cert–, en marges de flexibilitat –ja vaig dir-ho al Parlament, però ho repeteixo per si algú no se n'ha assabentat–: amb un canvi recent, la penalització per retards en els pagaments de la seguretat social ha passat del 3 al 20 per cent mensual –mensual, cada mes–, i, a més a més, ja se'ns ha fet saber que això, si no era negociat –i, evidentment, negociem–, es descomptaria de les bestretes mensuals. No tenir caixa pròpia té aquesta mena d'efectes.

En fi, això eren les consideracions generals que volia fer –no sé com vaig de temps–, molt ràpidament, als diferents grups, però, vaja, em sembla que amb això ho cobreixo aproximadament tot. Si em permeteu... *(Pausa.)*

No, jo crec que prefereixo fer els punts generals d'aquesta manera, i, presidenta...

La presidenta

Moltes gràcies, conseller. A continuació, té la paraula el conseller de Benestar Social i Família, l'honorable senyor Josep Lluís Cleries.

El conseller de Benestar Social i Família

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, entitats, empreses, en primer lloc, com feia el conseller Mas-Colell, agrair a tots els grups les seves aportacions, les seves crítiques, legítimes, però que també en alguns casos, doncs, crec que passades de voltes, també en un moment en què es requereix, doncs, transmetre una certa calma.

Perquè, clar, dir que jo estic amagat..., primer, que ho tinc difícil, eh? –ho tinc difícil, jo, d'amagar-me–, però també recordar-los que les entitats..., els pregunta a les entitats si he estat amagat, i si una sola entitat pot dir que no he contestat la trucada, i moltes trucant-me al mòbil directament; m'ho diuen, eh? I també, algunes de les entitats que han citat, els puc dir que el seu tema està resolt. I no els ho diré, perquè nosaltres tampoc farem gaire publicitat; el que volem és que el sistema funcioni. I nosaltres estem al costat de les entitats, fent costat a les entitats, *amb* les entitats; per passió, per compromís i perquè és la nostra responsabilitat actual: passió, compromís i responsabilitat actual. I, per tant, les entitats ens trobaran.

I ho he dit ben clar i ho repeteixo: tenim un comitè en el departament que segueix totes les dificultats que pot tenir qualsevol entitat o empresa, per donar-hi resposta, i s'analitzen una a una. Si una necessita un certificat, tindrà un certificat; si alguna altra necessita alguna altra cosa, ho farem.

Potser tinc un estil determinat –ni millor ni pitjor: el meu–, que potser no surto molt als mitjans, perquè em sembla que hi ha coses... En una situació de dificultat

com l'actual, nosaltres hem dit el que havíem de dir. Els serveis estan garantits; confiança en el sector social, empresarial i entitats, i, a més a més, amb la confiança que tenen les entitats i les empreses, de la relació directa amb el departament, començant pel conseller mateix.

A la reunió de dilluns, algunes entitats van dir que patien la síndrome d'Estocolm –ho entenen, oi?–, perquè era un moment difícil però veien la sintonia amb el departament. Més d'una entitat va dir que en aquell moment sentien la síndrome d'Estocolm. Doncs –em sap greu que vostès no el sentin, oi?–, el que sabem és que el 20 de juliol se'ns comunica que no es pot garantir el pagament, i el mateix dia que se'ns comunica es comunica a les entitats. I quan es coneix, el divendres abans... –que, si no m'equivoco, abans els he dit el dia, em sembla que era 27–, doncs, el 27 es comunica a tothom i, alhora que es comunica, es convoca pel dilluns passat, d'aquesta setmana, en què, a més a més, es parla de tot aquest seguiment que es farà, i ja es parla que, per analitzar bé la situació, convocarem immediatament. El 7 de setembre ja torna a estar convocat per fer tot el seguiment de com ha anat i la situació com hagi anat, que esperem que vagi bé, perquè, ja ho dic, no hem d'esperar al 7 de setembre, sinó que cada dia del mes d'agost, si hi ha una incidència, doncs, es diu. Jo ahir a la nit estava parlant amb una de les entitats que ha citat el senyor Pere Bosch, i em va donar les gràcies.

Després, recordar que hem estat pagant cada mes, que és la nostra obligació –que és la nostra obligació–, però tot l'any 2012 s'han estat pagant puntualment tots els concerts relacionats amb el que són places, i també els que estan a través de subvenció. Recordar que, com que la nostra prioritat és la infància, s'ha estat pagant i es paga a trenta dies tot el que són les factures d'infància. Per cert, correu electrònic, sí, de la Direcció General d'Atenció a la Infància, del mes de juny, anterior als impagaments, per recordar als centres que..., perquè moltes vegades hi ha una cosa que està molt bé, que es vol fer un reportatge d'un CRAE, d'una entitat, doncs, un centre d'acolliment, i recordant el tema de preservar el que és la imatge dels infants, per preservar la imatge dels infants. Absoluta llibertat per dir tothom el que vulgui; absoluta llibertat per dir..., només faltaria, escolti, que hem estat lluitant molts anys per la llibertat d'expressió. I, per tant, doncs, els qui venim d'aquelles èpoques –potser alguns éreu més joves i no hi éreu– ho tenim molt clar. Per tant, llibertat per dir tothom el que vulgui, però alhora la imatge dels infants s'ha de preservar; sí, sí, s'ha de preservar. I, per tant, les coses tal com són.

També recordar –i ho ha fet el conseller Mas-Colell– que dintre de les prioritats s'han fet tots els pagaments de prestacions a les persones, tots. I algú ha dit el tema de la Llei de la dependència, i la part que ens ve de l'Estat de la Llei de la dependència; quina preocupació més gran, la part que ve de l'Estat de la Llei de la dependència! Doncs, sàpiguen, malgrat que vostès no han dit re, que a la Llei de la dependència, amb els canvis que fa el Partit Popular –aquí en el Parlament, parlo–, hi ha nivell acordat, que era de 48 milions l'any 2011, aquest any 2012 serà 0: 48 milions menys d'ingressos per a la Generalitat de Catalunya. Hem dit que a algú li traurem alguna cosa perquè hi hagi aquests 48 milions

menys? No. Perquè és una prioritat del Govern atendre les persones en situació de vulnerabilitat.

Què aportava l'Estat de mínim garantit per...?, i els en posaré dos exemples. Per al grau 3, nivell 2, el màxim: 266,57 euros –i la diputada Capdevila ho sabrà molt bé–, 266,57 euros, que s'ha estat mantenint congelat; doncs, amb el canvi que s'ha fet ara, d'un reial decret aprovat o publicat el 14 de juliol, pagaran 177,86 euros al mes. Sap el que val una residència per persona gran en aquestes condicions? Mil vuit-cents seixanta-nou euros al mes. L'Estat ens en donarà 177,86. El nivell de copagament mitjà està sobre uns 500 euros, una mica més o una mica menys; bé, uns 500 euros. La resta –el conseller Mas-Colell és millor que no ho senti– ho paguem nosaltres, la Generalitat de Catalunya, per persona –per persona– i mes. Però si parlem d'una persona amb discapacitat de grau 3, l'Estat ens en paga 177,86. Ho dic perquè algú deia: «Què fan amb les prestacions de l'Estat?» Però si no serveixen ni per netejar el pom de la porta! Cent setanta-set amb vuitanta-sis! I saben què val la plaça? Tres mil cinc-cents tres euros al mes; 177, mitjana de copagament, 250 euros les persones amb discapacitat, gran discapacitat, i la resta qui ho paga? La Generalitat de Catalunya. Abans i ara –abans i ara–, però ara amb menys diners. El canvi que s'ha fet amb el *real decreto* de 14 de juliol.

Els dono aquesta xifra, perquè, clar, sembla com... «No, per a vostès no és la prioritat.» I algú ha sentit a dir alguna cosa d'aquest Govern que nosaltres abaixem les ajudes malgrat aquesta situació? No. Perquè és la nostra prioritat –perquè és la nostra prioritat–, i ho repeteixo.

Algú ha dit «la pobresa». Escolti, no barregem les coses. No hi ha cap factura d'aquestes que tingui res a veure amb pobresa ni, com en algun mitjà ha sortit, de menjadors socials. Allò són serveis socials bàsics, i no hem deixat..., en aquest cas, aquí no hi ha ni cap concert de serveis socials bàsics; estem parlant de serveis socials especialitzats. Per tant, algú diu: «I ha deixat de pagar la pobresa...» No hem deixat de pagar a la pobresa, i si a algú li interessa els donaré una col·lecció de cartes felicitant-nos per tot el que estem fent per la pobresa –si a algú li interessa.

I, per tant, doncs, les situacions són aquestes. Perquè és fàcil venir aquí i dir: «Vostè està amagat. No ens preocupen els temes...» Fixin-se quantes interpellacions hi ha hagut durant l'any 2012 en temes d'aquest departament. Ja sé que ara els faig una invitació perquè m'interpellin més, no?, però és igual, jo encantat de donar la cara sempre que vostès vulguin. Però, mirin la problemàtica que hi ha hagut aquest any 2012. Evidentment, hem patit molt. Perquè el moment és difícil? Sí. Ho diu el conseller Mas-Colell i ja s'ha vist en la seva energia, i espero que també es noti una mica en la meua. La situació és difícil? Sí. Ens n'amaguem? No. Però donarem resposta i donarem la cara davant de tothom. I donarem respostes, i ho estem fent, i ho estem fent des de la proximitat.

Ho reitero, perquè algú ho ha dit: estem tirant endavant un pla de suport al tercer sector que millori totes aquestes condicions i que esperem signar-lo..., compromès

pel president de la Generalitat –i, per tant, serà interdepartamental, no de benestar–, i, per tant, això està previst. I després també recordar, i ho vull reiterar, que són 70 milions d'euros, no 700, el que fa referència als concerts. El que s'ha deixat... És a dir, la problemàtica que avui ens convoca aquí... I algú..., a mi no em mirin; jo vinc aquí a donar comptes del Departament de Benestar Social i Família. Perquè algú em diu: «Vostè no ha parlat de salut, vostè no ha parlat d'educació...» Bé, és que jo no en sóc el titular, i potser si contestés podria fer respostes que no són del meu àmbit. Han demanat que jo vingues a comparèixer, i de seguida que me'n vaig assabentar em vaig posar a disposició per fer-ho, com el conseller Mas-Colell, com més aviat millor, perquè com és aviat donem les explicacions millor, perquè no hi ha res a amagar. La situació és difícil? Sí, i no hi ha res a amagar.

Després, algú ha dit «dels ajustaments», Escolti, en l'àmbit social s'ha fet algun petit ajustament, s'han fet sobretot –i ho lamento– amb algunes entitats que no són directes a l'atenció a les persones, i ho lamentem, però el que és cert és que és un dels sectors –i agraeixo la col·laboració del Departament d'Economia– on no s'han fet més ajustaments. I ho hem de dir, i ho reconec. I això és un perill, no?, dir-ho gaire. Però no s'han fet, i és veritat, no? I, per tant, doncs, també les coses tal com són.

Que no hi ha hagut creixement? Ho reconec. No hem pogut créixer en el preu públic, i alguna de les empreses o entitats diran: «Home, poguéssim créixer...» No hem pogut créixer. Però no s'ha anat enrere, excepte en un tema, que va ser amb els discapacitats, per un acord mutu que alhora donava una flexibilització. Tramitat tot legalment –tramitat tot legalment. I per tant, doncs, aquest també és el nostre sentit.

I vull reiterar que portem un endarreriment en els pagaments de concerts de trenta-tres dies, o de trenta-quatre; de trenta-quatre dies. És greu, ens agradaria pagar al dia. Estàvem pagant a trenta, seixanta i noranta, segons el que hi ha pactat en cada sector, i s'ha estat mantenint tot l'any. I, per tant, també sabem –i això ho hem manifestat– que la capacitat d'aguantar moltes entitats la teníem, perquè s'havia anat pagant bé. Algunes no; i com que ho sabem vam dir: «Creem aquest comitè, que estarà amatent per donar les respostes pertinents.»

Finalment, reiterar el reconeixement a les entitats. El senyor Turull me n'ha demanat uns exemples. No vull entrar en polèmiques, jo, perquè he vingut a donar explicacions d'una situació. Sí que he volgut parlar dels números de la dependència, perquè això sí que és actual, que és aquesta situació que ens trobem amb l'aportació minsa de l'Estat, aquestes, doncs, aportacions que fa, que ho dic aquí al Parlament de Catalunya i es poden mirar, si són detallades –encara no s'han presentat–, a les actes del Consejo de la Dependencia, que vaig dir el mateix a Madrid, i vaig anar també a dir el mateix al Real Patronato de la Discapacidad pel que fa referència als centres especials de treball i altres àmbits, i ho vaig anar a dir allà. Per això és l'única raó per la qual vaig anar al Real Patronato de la Discapacidad. Hi havia algun testimoni català que ho pot dir.

I, finalment, agrair que algú ha dit que no estem pel polític. Tant de bo estiguem aquí per trobar solu-

cions i per donar suport al Govern de la Generalitat en aquest moment tan difícil.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, consellers. Ara toca la intervenció dels grups parlamentaris per a la rèplica, i comença la diputada senyora Eva Granados, en nom del Grup Parlamentari Socialista. Tenen cinc minuts.

Eva Granados Galiano

Sí, gràcies; gràcies, presidenta, i gràcies als consellers per les seves intervencions. En primer lloc..., jo lamento començar així, però és que no només no ens han donat respostes, sinó que les informacions, sobretot del conseller Mas-Colell, ens angoixen encara més. No sabem i no ens poden garantir absolutament res.

Jo els continuo demanant transparència. No ens han dit quantes persones afectades hi ha per aquests impagaments. Tampoc ens fan ni una referència a quines afectacions d'altres departaments.

Els demano també compromís. No ens han dit quan pensen pagar el mes de juliol que deixen a deure, quan, i quin pla de pagaments poden fer. A nosaltres ens agradaria que prenguessin el compromís que pagaran a l'agost, que a l'agost serà possible pagar, que ho diguin. I el pla de rescat del tercer sector ha estat aprovat per aquest Parlament. En el Ple, l'últim Ple, de retallades, i a proposta del Grup Socialista, es va aprovar. Per tant, el que diem és que el facin possible, que el tirin endavant.

I també els demanem que liderin i que organitzin, que liderin les decisions que calen. Les entitats socials..., el Grup Parlamentari Socialista, el Grup d'Esquerra Republicana també ho deia, estem demanant aquest gabinet de crisi. No parli només d'un director general, senyor Cleries; hi ha moltes persones aquest mes que no faran vacances, que a més avui s'emporten una situació de molta incertesa. Per tant, comptin amb el sector, amb els professionals i amb les professionals, perquè pensem també que moltes de les treballadores, dels treballadors d'aquest sector, són moltes dones en situació laboral també precària, amb nòmines molt baixes, molt per sota dels mil euros, i amb càrregues familiars. Per tant, aquestes persones necessiten una resposta del seu Govern.

També li vull traslladar..., perquè ha fet menció del tema de la dependència, i fa vostè una defensa tancada d'una llei que hem de recordar que el Grup de Convergència no va votar. I li demano, doncs, que es posi en contacte amb el seu grup parlamentari, perquè a la Comissió de Benestar Social i Família del Parlament el mes de juliol es va aprovar una proposta de resolució, a proposta del Grup Parlamentari Socialista, on el que es feia era recolzar el Govern per defensar aquesta llei i on demanàvem..., i mostràvem el nostre rebuig per les retallades del Govern del Partit Popular, amb el qual vostès voten tot sovint aquí i allà; justament demanàvem, doncs, aquest posicionament en contra d'aquesta llei i

d'aquest Decreto 20, que ens ha fet una contrareforma de la Llei de la dependència.

També situar..., perquè avui parlem d'una tensió de tresoreria, però jo vull posar en relleu que tenim un problema amb les polítiques socials al nostre país, que hi ha un problema de tresoreria i que és molt greu avui, però que tenim també dificultats en l'execució pressupostària. Veient les liquidacions de la intervenció general, el que ens diuen és que les polítiques de protecció social, les seves, conseller Cleries, sent una de les cinc polítiques amb més pes dins del pressupost, és la que menys obligacions pagades registra a 30 de juny d'enguany. Ja no és només un problema de tresoreria. I jo li trasllado al conseller Cleries si pensa a aquestes alçades, el Govern de Convergència, que ja ni paga la pena dotar de recursos els més necessitats, sabent positivament que des d'Economia no els faran líquids, tal com està passant de forma reiterada durant tota la legislatura –ho he dit durant la meua intervenció–, per què no s'està mantenint el nivell d'execució pressupostària que presenten els departaments de Salut, d'Ensenyament, o les polítiques de suport als ens locals. El programa de protecció social, segons les dades de la intervenció general..., ens diuen que no són prioritats les polítiques socials per a aquest país.

Vull també traslladar-los, i després de sentir-los i conclouent gairebé, doncs, que la sensació que s'emporta el Grup Parlamentari Socialista d'aquesta Diputació Permanent és que quan no es tenen prioritats, i més encara en un moment de profunda crisi com la que té aquest país, no hi ha un projecte possible de govern; es converteix en una reacció de resposta espasmòdica sense criteri, i aquesta és la sensació que ens emportem d'aquesta Diputació Permanent.

I acabo ja parlant de les formes, perquè s'ha dit en diverses intervencions, i el conseller després ha respost a aquestes informacions que ens feien uns altres portaveus, però ho vull també posar a sobre de la taula. La carta de la DGAIÀ que ha llegit el senyor Herrera parla de coaccions i parla de censura, i la resposta que vostè ha donat és com dir-li que a les entitats especialitzades en infància no coneixen els drets dels infants. És evident que protegeixen la seva identitat; per tant, aquest no és el motiu d'aquesta carta.

Però no acaba aquí, conseller Cleries. Sembla que a la reunió del dilluns, doncs, on es va anunciar que definitivament vostè no pagava, hi va haver més informació. De fet, conseller, jo vull saber si vostè en aquesta reunió, si és cert que la reunió del dia 20 vostè va amenaçar les entitats que estaven en aquella reunió, vull saber si va parlar que no volia que hi hagués sang i vull saber si va dir que es podien plantejar concerts. Perquè jo no hi era, en aquesta reunió, però això està ara en el sector; i en el sector ara hi ha por, i en aquest sector el que es necessita és llibertat d'expressió també. Per tant, li demano que en la seva intervenció digui a la ciutadania i digui també a les entitats que en aquest sector, com hauria de ser en tots, hi ha aquesta llibertat i que el que passa i la relació que tenen amb el Govern és, doncs, una relació de col·laboració transparent.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Bé, nerviosisme; nerviosisme el que estem observant avui aquí. I segurament nerviosisme perquè algú deu estar en fals a l'hora de donar explicacions.

Jo li ensenyava, quan vostè hi feia, conseller Mas-Colell, la referència, l'escrit, que jo, nosaltres no l'hem demanat, però com l'hem votat a favor tenim una certa legitimitat; i aquí es parlava dels impagaments en la prestació de serveis públics, no es parlava només de l'àmbit social. I avui no hem parlat ni d'educació, no hem parlat de sanitat... Vostès són un govern o són una suma de departaments? Deixi'ns-ho clar. Perquè nosaltres entenem que quan dos consellers del Govern de la Generalitat compareixen en aquest Parlament, compareixen en nom del Govern, i alguna responsabilitat tenen a l'hora d'explicar què està passant en l'àmbit sanitari i què està passant en l'àmbit educatiu. Perquè és que, si no, escolti, la imatge que donen..., m'evitaré el qualificatiu.

La impressió que em donen, senyor Mas-Colell, conseller: «Que m'ho donin tot fet. Espero que m'ho arreglin tot.» Em dona aquesta impressió. «M'ho han de solucionar els altres. Jo ho faig tot bé, però m'ho han de solucionar tots els altres.» Vostè està gestionant un pressupost, vostè té la responsabilitat de gestionar la tresoreria. I, per tant, dona la impressió que, escolti, està esperant..., dona la impressió que vostè està en el vaixell, enmig de la tempesta, i l'únic que està esperant és que vingui el vaixell de salvament marítim. Ha donat aquesta imatge, vostè, a l'hora d'explicar en la segona intervenció el que ha explicat.

Però a nosaltres ens ha preocupat molt. En primer lloc, no donen respostes a les preguntes que nosaltres fem, i en segon lloc, els pocs compromisos que vostès havien adquirit en seu parlamentària en aquesta compareixença en la primera intervenció, el senyor Mas-Colell els ha deslegitimats en la seva segona intervenció. No hi ha cap compromís del que succeirà. Això és el que vostè acaba d'afirmar, vostè ho acaba d'afirmar, conseller. Ha dit que vostè no pot dir quan vostè podrà fer front als pagaments. Ho ha dit vostè, no ho he dit jo; jo m'he limitat a escoltar-lo. I això és molt greu, que un conseller d'Economia del Govern de la Generalitat vingui aquí per dir que no sap què farà. I, per tant aquesta, és la nostra reflexió. És molt preocupant.

Miri, jo li..., amb tot el respecte, eh?; m'agrada que m'il·lumini, i, per tant, tot l'ensenyament que vostè em doni jo l'acceptaré de bon grat, i que em tracti amb condescendència. Miri, escolti, no em preocupa. Però quan parlàvem del Fons de liquiditat, també hem de fer referència que no estem parlant d'una entelèquia; estem parlant del Reial decret llei 21/2012, de 13 de juliol, de mesures de liquiditat de les administracions públiques i en l'àmbit financer, que va ser publicat al BOE el 14 de juliol; estem parlant d'això. Segurament faltarà alguna cosa per desen-

volupar-lo, però no estem parlant... (*Veus de fons.*) Però, escolti, que no llegeix el BOE, vostè?, que no el llegeix? I no estableix uns requisits? Vostè l'ha llegit, el real decret llei que crea aquest fons precisament? I, per tant, caldrà concretar-ho, però sí que ja tenim una base sobre la qual parlar i sobre la qual... I nosaltres el que li reprovàvem és que, amb la seva actitud de ficar en qüestió permanentment l'instrument, vostè no està donant ni està contribuint a la col·laboració entre les administracions per tirar junts i sortir-nos junts d'aquesta situació. Vostè ho està qüestionant permanentment; vostè l'està qüestionant cada dia als mitjans de comunicació, aquest fons. I si és cert, com vostè diu, que no existeix, escolti, per què el qüestiona permanentment? Perquè és l'única..., després d'escoltar la seva intervenció, és l'únic flotador que vostè té o al qual vostè es pretén agafar com a conseller d'Economia, després de la intervenció que vostè ha fet avui aquí, en seu parlamentària. Per tant, menys criticar i més col·laboració, que és el que nosaltres li demanem.

Per saber, conseller, què és important? Anar a les reunions. És evident que, si un no assisteix a les reunions, fa desistiment de les seves funcions, actua amb una greu irresponsabilitat i no sap. I allà, aquests dubtes que vostè planteja avui aquí, hauria estat molt bé que vostè els hagués pogut plantejar en la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera, que és el lloc on es decideix i es parla d'aquestes coses, no aquí, preguntant-li a un diputat del Grup Parlamentari del Partit Popular.

I acabo. Senyor Turull, vostè ha fet referència al fet que la setmana passada nosaltres, el nostre grup, el Partit Popular català, vam donar l'esquena. Ha fet aquesta referència. No és cert, això, senyor Turull, i vostè ho sap. Convergència i Unió, legítimament, va fer una opció, que va ser anar de la mà d'Esquerra Republicana de Catalunya i excloure, de forma deliberada, el Partit Popular; això és el que va fer la setmana passada. I no comencem a reescriure de nou la història. Vostès van tenir una opció, legítima, que comportava excloure de forma deliberada el Partit Popular català. I, des d'aquest punt de vista, nosaltres tenim experiències d'aquest tipus d'actituds, d'excloure en el passat el Partit Popular català, i també coneixem quins resultats han donat, que no han sigut bons per al conjunt de ciutadans de Catalunya.

Per tant, nosaltres no hem donat l'esquena a re, hem volgut treballar, però qui ens va tancar la porta al nas ha estat el Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Quant temps feia que ho sabien? Sí, ho hem preguntat. No pot garantir quan ho retornaran. No dona la xifra global del que es deu. La hi hem demanat; no es dona. No es parla d'altres consellereries que afecten aquests serveis socials. No pot dir

si estan d'acord amb una línia específica d'aval per a les entitats del tercer sector, conseller? Tampoc pot dir si està d'acord amb la societat de garantia recíproca que els hem plantejat.

Seure i esperar, *wait and see*: aquesta és l'actitud. Però no és una actitud responsable d'un governant. Jo li vull preguntar, senyor Mas-Colell: ha negociat amb les entitats financeres? Si em respon que sí, li vull preguntar: quan i amb quines? Perquè no es tracta del deute que té contret amb un ciutadà, amb l'emissió de deute que ha comprat. Es tracta de si han realment negociat amb les entitats financeres amb aquest escenari, si han negociat els interessos. Perquè si no ho han fet el seu Govern és profundament irresponsable. I això, ja ho sé, que tenim la reforma al Constitucional, però jo els acuso que vostès han votat una llei d'estabilitat pressupostària que és un absolut desastre.

Segona reflexió, hem estirat més el braç que la màniga. Mirin, siguem honestos, no? El problema és la caiguda d'ingressos, i una caiguda d'ingressos que es deu al dèficit fiscal que hi ha amb Espanya, a l'estructura fiscal que tenim i a la crisi, una caiguda d'ingressos que va patir el Govern anterior i que està patint el Govern actual. És així o no? Sí, és així. Hem passat de 34.000 a 44.000 milions d'euros de deute. Aquesta és la crua realitat. I la qüestió és: i en aquest context, per què el Govern de Convergència i Unió es nega a tocar l'estructura fiscal? Perquè té raó el senyor Mas-Colell, que si ara toquéssim els ingressos immediatament no tindríem aquests ingressos; però el que no explica el conseller Mas-Colell és que des de fa dinou mesos es neguen a tocar la política d'ingressos. Hem plantejat propostes per valor de més de 2.000 milions d'euros; no ho solucionen tot, és cert, però una part sí. Però no, això és impossible; és impossible renegociar amb els bancs, és impossible anar a Madrid amb un plantejament unitari català de reforma constitucional i de reforma de les lleis d'estabilitat pressupostària; és impossible anar a Madrid a dir: «Volem un repartiment del dèficit equitatiu entre comunitats autònomes i Estat.» Sap per què? Perquè vostès van creure que la virtut estava en l'assumpció del dèficit, i ara diuen que l'excés de..., com ho deia l'altre dia? Que l'excés de medicament pot acabar matant el pacient? L'accés d'austeritat? Doncs bé, aquest excés d'austeritat és el que vostès han predicat, però és que l'excés d'austeritat està arruïnant les finances, i el que és més greu, està arruïnant la gent.

I aquí és on vostès tenen una greu responsabilitat –una greu responsabilitat. Perquè la qüestió és: per què continuen dient que no a la política d'ingressos, a explorar-la? No ens vinguin amb això que tenim la pressió fiscal més elevada! Sí, en els trams més alts de l'IRPF. Però, és clar, una persona que rep successions no pot tenir una doble imposició; però el malalt sí que la pot tenir, no?, doble i triple, el funcionari sí que la pot tenir, les entitats del tercer sector social, que no poden sortir de Catalunya, sí que la poden tenir. Com poden continuar dient això?, i amb el que està passant i amb el que està caient. Com poden continuar negant-se a tocar la política d'ingressos en l'impost de patrimoni, en l'impost de successions, en l'impost de l'energia nuclear i en política contra el frau? Per cert, amnistia so-

bre el frau fiscal que vostès van votar a Madrid, amb el Partit Popular.

Jo no vull fer alarmisme, jo vull reproduir el que diuen les entitats. Hi ha una pitjor cosa que fer alarmisme, que és no fer cas del que diuen les entitats. Mirin, l'Associació Catalana de Directors de Centres i Serveis d'Atenció a la Dependència Gerontològica han enviat una carta als afectats; diu –ho diu en castellà–: «Ante el riesgo de quebranto asistencial y posible desatención a los residentes ingresados, nos vemos en la obligación y necesidad de solicitarles su ayuda de la forma que en los puntos siguientes se plantea. Marque un círculo» –amb allò de les opcions, no?–, *a*, que se hagan cargo de su familiar residente y lo trasladen temporalmente a su domicilio hasta que se normalice la situación –esta situación entendemos que es crítica para familias y residentes, ya que su alta dependencia les imposibilita para una atención mínimamente digna en sus hogares–; *b*, que asuman y avancen las familias los importes de los diferenciales económicos que por ley les corresponde, o *c*, ninguna de las opciones anteriores, por no disponer de condiciones materiales y económicas, queremos que el residente permanezca en el centro.»

Hi ha una cosa pitjor que fer alarmisme: no entendre que la situació és alarmant. I això és el que fa el Grup de Convergència i Unió, i crec que és el que fa el Govern de Convergència i Unió. Perquè, mirin, estem superant tots els límits, i vostès no volen entrar en això.

I, per últim, conseller Cleries, la carta parla dels *serveis*, no del tractament dels infants, que les entitats ja saben perfectament com tractar-los. I a la carta li han seguit trucades amb amenaces. Vostè té la responsabilitat de cessar el director general, i si no ho fa l'assumpció de responsabilitat és seva. Perquè joestic segur que vostè, com nosaltres, com la majoria dels aquí presents, hem lluitat per la democràcia i les llibertats d'aquest país; però, sigui el Govern que sigui, quan hi ha un director general que supera determinades línies vermelles, l'han de cessar. Per tant, vostè té la responsabilitat de cessar-lo, i si no el cessa vostè assumeix la seva responsabilitat.

De la mateixa manera, conseller Mas-Colell, que si vostè diu a tot que no, i a les propostes que li hem fet diu que no, i a la política d'ingressos diu que no, i a la política d'aval diu que no, i l'única actitud és veure i esperar, la qüestió és: i aleshores per què continuen? Aquesta és la pregunta que jo crec que s'haurien de fer.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Abans algun grup parlamentari comentava, diu: «Uns es concentren en la solució i els altres a evitar resoldre el problema.» Jo crec que aquest grup parlamentari s'ha

equivocat de subjecte i de predicat. Uns creen el problema, el van crear fa un any amb la renda mínima d'inserció, i els altres intentem col·laborar buscant la solució.

En tot cas, intentaré destinar aquesta segona intervenció a seguir fent allò que hem fet en la primera part, que és destinar una bona part del temps a recordar aquelles propostes que ha fet el nostre grup parlamentari i intentar si podem afegir-ne de noves, perquè em sembla que això és el que volen avui les entitats: propostes i, a més a més, sentir respostes per part del Govern.

En primer lloc, uns aclariments. El conseller Mas-Colell comentava: «Aquest grup parlamentari demana que no paguem els deutes.» Això ho pot haver dit algun altre grup parlamentari; aquest li puc ben garantir que no, i si vol pot repassar les actes d'aquesta Diputació Permanent. Nosaltres, en tot cas, li hem dit que l'ordre de prioritats l'havien fixat vostès amb el Partit Popular, que és amb qui han aprovat la Llei d'estabilitat pressupostària, però no hem dit, ho repeteixo, allò que ha dit legítimament un altre grup parlamentari però que no ha afirmat el nostre grup parlamentari.

El que sí que ha fet el nostre grup parlamentari, ara i abans, és fer-li propostes per incrementar els ingressos. El que passa, que mentre nosaltres, el nostre grup parlamentari, li feia propostes per incrementar els ingressos en més de 700 milions d'euros, amb algunes propostes que, a més a més, vostè va valorar de forma positiva en el seu moment, vostè va triar un altre soci; ves per on, ironies de la vida, un altre soci que avui ha estat l'únic, com a mínim en la primera intervenció, que ha demanat la seva dimissió. Són ironies del destí: resulta que aquells que fins fa poques hores, fins fa pocs dies, eren els seus socis preferencials, avui resulta que a les primeres de canvi demanen la seva dimissió, no tant segurament per la gestió, sinó per la seva no-assistència en el Consell de Política Fiscal i Financera.

El nostre grup parlamentari el que li ha plantejat és solucions, solucions a nivell d'increment d'ingressos, solucions en el seu moment quan vàrem plantejar aquella proposta de resolució per fer front al deute. I vostès segueixen en aquesta primera intervenció sense respondre als interrogants que s'han formulat al seu grup parlamentari.

El conseller Cleries ens comentava: «És que no hem trobat la col·laboració amb la resta de grups parlamentaris en el tema de la dependència.» Doncs, miri, ves per on, en l'última reunió de la comissió mixta de la dependència, aquest grup parlamentari els va proposar a vostès la possibilitat d'impulsar una moció conjunta de tota la cambra parlamentària en defensa del sistema. I ja li vàrem advertir que els seus socis, els socis del Partit Popular, no hi estarien d'acord, però la proposta va ser del nostre grup parlamentari; per tant, si m'ho permet, alumnes avantatjats en aquesta matèria.

Li hem comentat: «Es que vostè s'ha amagat.» És que el que no li demanàvem és que vostè ocupés hores de telenotícies. El que li demanàvem és que fes lideratge, que assumís lideratge, que fes exactament el mateix que ha fet el seu conseller homònim de Salut o el conseller d'Interior, que és estar al capdavant del pro-

blema. I què ens hem trobat? Doncs, s'han trobat que determinades entitats o centres han acabat vehiculant propostes que havia d'haver articulat el Govern amb una certa premeditació, com per exemple, doncs, intentar, ja que vostès estan governant en totes les diputacions o ens locals, o bona part d'ens locals d'aquest país, intentar vehicular propostes per intentar esmoreir el cop que significava no fer front al pagament del mes de juliol. Han fet això, vostès? Han fet alguna gestió amb les diputacions, amb la Diputació de Barcelona o amb altres diputacions, per intentar compensar aquest impagament del mes de juliol? Ha liderat, en definitiva? Han intentat buscar prèviament amb les entitats, amb els centres, alguna solució per fer front a això? Això és liderar. No es tracta d'aparèixer en els mitjans de comunicació: es tracta, en definitiva, de situar-se en un lloc que permeti la solució dels problemes.

I, ho repeteixo, tant en el cas de la renda mínima com en el cas que ens ocupa, en el cas dels impagaments, vostè no ha estat al capdavant de la situació, tal com li pertocava. Perquè està molt bé que faci proclames abrandades en defensa de la nació social o d'altres aspectes; probablement en alguns aspectes coincidirem, igual que coincidirem en la crítica al Govern de l'Estat espanyol, que sotmet el nostre país a una asfíxia premeditada. Però, és clar, el problema és que aquells que ens sotmeten a una asfíxia premeditada són els seus socis fins fa poques hores; socis que vostès van triar, perquè tenien altres opcions en aquesta cambra parlamentària, però vostès van triar el Partit Popular. Ho repeteixo, ves per on, aquells que asfixien el Govern de la Generalitat en aquests moments, resulta que fins fa pocs dies eren els seus socis.

Nosaltres no li demanarem que, en tot cas, rectifiqui. El que sí que li demanarem és que busqui solucions, que lideri amb les entitats i que eviti allò que hauria de ser evitable de cara al futur. Tenim alguna garantia en aquests moments que el Govern de la Generalitat no sotmetrà les entitats o els centres, en definitiva, la gent o els col·lectius més febles d'aquest país a un altre episodi com el que hem viscut en les últimes hores? Aquest és el gran interrogant. I què està fent vostè per intentar evitar-ho? Si la resposta és afirmativa, lògicament trobarà la complicitat del nostre grup parlamentari. Si no, el que continuarem és reclamant-li que faci allò que hauria de fer, que és liderar.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Subgrup Parlamentari de Solidaritat, del Grup Mixt, té la paraula l'excellentíssim senyor Alfons López Tena.

Alfons López Tena

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta. Respecte a la intervenció del senyor Cleries, clar, a mi me crida molt l'atenció una cosa: que digui vostè... Perquè el seu company de bancada, segons sembla, no ha dit, no ha contestat a la pregunta clara, directa, de

en quin moment va decidir deixar de pagar aquestes quantitats. Però vostè sí que ha contestat dient que li ho va comunicar el dia 20 de juliol. És allò de, doncs, miri, amb amics com aquestos, més valen els enemics. És a dir, vostè, com a conseller de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya, al seu company de bancada li diu el 20 de juliol que li treu 70 milions i que no podrà pagar totes aquestes compromisos amb el tercer sector? Això és la mena de tracte?

A partir d'aquí, no m'estranya que tingui vostè..., bé, perquè..., el projecte. Projecte..., la mateixa respecte als tercers. I, clar, miri, a Corea del Nord hi falta gent, eh? Si vostè té aquesta vocació, vagi a Corea del Nord, que és el lloc en el qual els governants consideren que és una cosa positiva generar síndrome d'Estocolm. Sap el que és la síndrome d'Estocolm? La síndrome d'Estocolm és aquella en què un segrestador maltractador genera una situació de dependència psicològica en la víctima, i la víctima llavors té aquesta adhesió al segrestador maltractador, que és el que vostè ha dit, que quan les entitats li diuen «Sentim síndrome d'Estocolm», està molt bé sentir síndrome d'Estocolm. Però, clar, com que vostè pensa que el que li han de donar és les gràcies, afecte... Home, doncs, està molt bé –està molt bé–, continuï així, eh? –continuï així. Així generarà molt d'afecte, moltes gràcies i moltes coses. Ara, d'aquí no. Escolti, això no és una dictadura, encara vostès no han fet un cop d'estat. És que a veure si s'aclareix. Encara no ha fet un cop d'estat. Els diputats que estem en aquesta cambra no estem per donar suport al Govern; en una democràcia els diputats no estan per donar suport al Govern. Estan aquells que donen suport al Govern i que el sustenten; els altres són oposició. Això no és una dictadura electiva, en la qual els diputats estan per a fer lloances i llençar-los roses al seu pas. A Corea del Nord, sí; però insisteixo que encara no han aconseguit vostès aquesta situació.

Per part del senyor Mas-Colell, clar, quan diu que aquí l'alarmisme..., home, vostè ha dit una cosa molt clara, que jo..., si el senyor Bosch, si el diputat Bosch té algun cosí o alguna tieta, segons diu vostè, amb aquesta elegància que el caracteritza, que ha comprat deute de la Generalitat, que vengui, eh?, avui mateix. Perquè, clar, vostè ha dit: «No puc garantir res.» Pot garantir el pagament del deute de la Generalitat, els venciments del deute de la Generalitat? Pot garantir-los? Llavors, per què ha dit «no puc garantir res»?

També ha dit una altra cosa: que aquesta situació es repetirà cada mes. Llavors, vostè per a què serveix quan no pot garantir res?, quan això es repetirà cada mes?, quan li dóna les instruccions al seu company de bancada, el dia 20 de juliol, per dir que no pot pagar 70 milions d'euros? Com és que aquí ha donat unes xifres genèriques sense cap xifra de..., o sector social, o pagament de deute.

Escolti, quines partides concretes han tingut en el mes de juliol que no han pagat com a conseqüència del seu problema de liquiditat, de fons, de solvència. Quines? I no grans capítols, sinó quines concretes.

Quines diferències han trobat en el mes de juliol entre ingressos i despeses, i quines despeses han prioritzat; i,

per tant, quines despeses no han abonat perquè no les han prioritzades. Quines concretes, no aquesta qüestió genèrica de la seva més absoluta de les incompetències, perquè acaba, també, de dir una altra cosa aquí. Vostè acaba de dir: «Oh, és que hem continuat emetent deute.» Sí, a l'any i mig. (*Veus de fons.*) A l'any i mig de Govern han continuat emetent deute i fent cada vegada més gran el deute. I anant –i amb això acabo, senyora presidenta– a generar més deute, que és el Fons de liquiditat, que és demanar més diners per generar més deute.

Nosaltres en cap moment... –per aquesta acusació que vostè ha fet, falsa–, nosaltres en cap moment hem dit que el dèficit havia d'augmentar-se, sempre hem estat partidaris del dèficit zero. El que li hem dit és que recuperi els nostres diners d'on se'ls emporten els nostres lladres, que són els espanyols. Recuperi els diners d'Espanya. Recuperi els 45 milions d'euros diaris. No generi més dèficit, no generi més deute i no intenti enganyar, perquè vostè ha dit que el poble de Catalunya no és idiota. Doncs miri, el 0,002 per cent del poble de Catalunya, que som els diputats d'aquesta cambra, tenim el mateix dret a no ser idiotes que el poble de Catalunya.

I, per tant, vostè ha dit: «No, és que és un préstec només.» Escolti, el Fons de liquiditat té condicions polítiques. Hi ha un decret llei i ja ha entrat en vigor. I si vostè va allà a generar més deute, a generar més interessos per a la Generalitat, a més ha de sotmetre's a unes condicions polítiques, perquè el decret llei està publicat, i idiotes no som i sabem llegir, tant en català com en castellà, com de vegades, inclús, en alguna altra llengua.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre diputat senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt breument. Primer, fer el comentari que si a algú li sorprèn que el Grup Parlamentari i el Govern vagin a una, i que per tant nosaltres donem, en allò bo i en allò dolent, suport al Govern, doncs, és una mica la mostra del que pots ser sí fins ara algú hi estava acostumat. Però hi ha una nova dinàmica que nosaltres entenem que és més positiva, que és fer pinya i anar tots a una en un moment, hi insisteixo, tant i tant complex. Si enmig, com abans he dit, allò..., de la tempesta perfecta, un veu que la tripulació s'està barallant entre ells, i un cap aquí i un cap allà, que és al que estàvem acostumats, doncs, els últims anys de l'antic Govern, doncs, jo crec que això dóna més confiança i més serenor a la gent si veu que tots van a una, no?

El moment és difícil, i en un moment difícil cal donar la cara, que és al que m'he referit en la primera intervenció, i sobretot cal no enganyar. I potser aquí algú estava acostumat a allò d'anar anunciant terminis i co-

ses, i dates, i bé, quan arribi aquell moment ja trobarem una explicació.

Per què volen arrencar una data quan els hem dit els problemes que tenim? O és que no es té ni idea del que vol dir «tresoreria» ni de com funciona la tresoreria. Però sí, jo crec que la part més noble és que, si això es pot pagar el 15 no es pagarà el 17, i, si es pot pagar el 24, no es pagarà el 26; però el que jo trobo que és molt normal és que, tal com funciona la tresoreria, fins que el Govern no tingui la certesa exacta que això es pot pagar, no ho digui. Potser altres estaven acostumats a altres dinàmiques.

No ens han dit alternativa de què deixarien de pagar i del que s'ha de pagar. No ho han dit. Estem amb un problema puntual de tresoreria del mes de juliol. Molt bé. Què deixarien de pagar? Bancs i caixes, nòmines o els ajuts socials? I no hi ha hagut alternativa. I, per això, fixin-se en el fet que aquestes intervencions les han dedicades bàsicament a dues coses: una –que la trobo d'un mal gust increïble–, que és amenaçar o dir que el conseller en una reunió en la qual algú no hi va ser si va amenaçar o no va amenaçar. Jo crec que això ja és buscar l'argument de desviar l'atenció i de tenir molt poca solidesa per al que vostès avui han demanat aquí, no? No, no, no... Coneixem nosaltres aquesta reunió..., no hi vam ser, però, coneixent el conseller el que ens sap greu és que hi hagi la mínima insinuació d'aquesta actuació, perquè, si hi ha algun partit que l'amenaça és la marca de la casa, estiguin tranquils que aquest no és Convergència i Unió, més aviat alguns altres. Que això em lliga amb un altre tema.

Es veu que ara els preocupa molt el tema de la llibertat d'expressió i la carta. El conseller ha donat les explicacions. Jo, senyor Herrera, no sé si l'estil de comunicació que ens proposa és la que es va donar de llibertat d'expressió –el seu company diputat, que té davant seu– quan va haver-hi la crisi del Carmel, que allò jo crec que va ser una mostra de gestió de la llibertat d'expressió, i no el vaig sentir, a vostè, demanant ni les dimissions de

ningú, ni el cessament absolutament de ningú, perquè vostès tornen al de sempre: a l'acarnissament quan són els altres i a l'absoluta condescendència quan afecta al Govern que vostès governaven.

I per què dic això? Doncs, perquè vostès s'han referit a una altra cosa, que també és de molt mal gust, que és dir: per què no estan aquí els consellers, per exemple, de salut o d'educació? Senzillament, perquè no els han demanat.

I no els han demanat, per què? Perquè vostès van a cop de titular de diari –vostès van a cop de titular de diari. (*Veus de fons.*) Perquè ara, com que se'ls han donat les explicacions per allò de les entitats socials, vostès ara, com que per aquí se'ls havia convençut, vostès ara volen intentar treure, doncs, el tema de la salut o el tema de l'ensenyament. Però també els diem una cosa, que els ho ha dit el conseller i no ho han contestat: s'han de prioritzar els concerts socials per davant dels concerts educatius o sanitaris? Ens ho podien dir, o s'han de mantenir per igual? En tot cas, si consideren que s'han de prioritzar, digui'ns-ho, perquè vostès no s'han mullat en res. No hi ha alternativa.

I, per tant –i amb això acabo, presidenta–, no els sàpiga greu que, mentrestant vostès gestionen la seva presència mediàtica, algú es dediqui a gestionar l'interès general, que vol dir mullar-se i que vol dir prioritzar, que vol dir prendre decisions. I aquest és el Govern de Catalunya que té tot el nostre suport.

Res més, i moltes gràcies.

La presidenta

No havent-hi més intervencions per part dels consellers i substanciada la diputació permanent, s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de dues del migdia i deu minuts.